

ROMÂNIA

CURTEA DE APPEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IV-A CIVILĂ

DECIZIA CIVILĂ NR. 1433A/2023

Ședința publică de la 03.11.2023

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

Pe rol se află pronunțarea asupra apelului declarat de apelanții-reclamanți Primarul Sectorului 3 – Robert Sorin Negoită în calitate de reprezentant al Sectorului 3 al Municipiului București și Sectorul 3 al Municipiului București prin Primar Robert Sorin Negoită, împotriva încheierii din data de 04.10.2022 și a sentinței civile nr. 1951/29.12.2022 pronunțate de Tribunalul București – Secția a V-a Civilă în dosarul nr. 79/3/2020, în contradictoriu cu intimații-pârâți Municipiul București prin Primarul General al Municipiului București și Primarul General al Municipiului București, în cauza civilă având ca obiect „Legea nr. 10/2001, anulare act”.

Dezbaterile asupra cauzei au avut loc în ședința publică din data de 20.10.2023, fiind consemnate în încheierea de ședință, care face parte integrantă din prezenta hotărâre judecătorească, când, Curtea având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitate părților să formuleze și să depună la dosar concluzii scrise, a amânat pronunțarea pentru data de 03.11.2023, dată la care, în aceeași compunere, a decis cum jos se va expune.

CURTEA

Deliberând asupra apelului civil de față, constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 06.01.2020 pe rolul Tribunalului București – Secția a V-a Civilă sub nr. 79/3/2020, reclamanții Primarul Sectorului 3 București – Robert Sorin Negoită, în calitate de reprezentant al Sectorului 3 al Municipiului București, și Sectorul 3 al Municipiului București au chemat în judecată pe Primarul General al Municipiului București –

în calitate de reprezentant al Municipiului București, Municipiul București prin Primar General, și solicitând constatarea nulității absolute a Dispoziției Primarului Municipiului București prin care s-a dispus restituirea, în natură, pârâtei a imobilului – teren situat în București, str. (actualmente nr. 4A), sector 3, în suprafață de 14.310 mp, imobil cu nr. Cadastral, înscris în cartea funciară UAT București Sectorul 3, precum și a actelor de punere în posesie, repunerea părților în situația anterioară, rectificarea actelor de carte funciară în mod corespunzător și obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată efectuate cu acest dosar.

În motivare, reclamanții au susținut că, pentru a determina legea aplicabilă acestei cauze, sunt relevante dispozițiile art. 3-6 din Codul Civil, legiuitorul optând pentru supunerea actelor, precum dispoziția a cărei nulitate se solicită a fi constatată, dispozițiilor legii vechi.

Au apreciat că la emiterea Dispoziției Primarului Municipiului București Nr. s-au nesocotit prevederile legale privind calitatea persoanei îndreptățite (de moștenitor) de a beneficia de măsuri reparatorii prin restituirea în natură, precum și prevederile referitoare la legislația aplicabilă la momentul soluționării notificării nr. depusă de către notificatorul

Referitor la calitatea persoanei îndreptățite, reclamanții au afirmat că, potrivit preambulului actului atacat, imobilul ar fi făcut parte din proprietatea lui Cu privire la această proprietate, potrivit unor documente, eliberate de Arhivele Naționale, proprietățile lui, în perioada cuprinsă între anii 1918 – 1945, au făcut fie obiectul unor vânzări, schimburi de terenuri ori exproprieri.

Conform datelor și a informațiilor existente, fostul proprietar, în perioada anului 1918 a fost expropriat cu suprafața de 2258 ha, 6191 mp, în temeiul Decretului – Lege nr. 3697/1918, motiv pentru care a fost despăgubit așa cum rezultă din actele emise în dosarul nr. 2603/1922. Dintr-o altă adresă, și anume nr. 19921/29.07.1926, rezultă că între autoritățile locale și ar fi intervenit un schimb de terenuri în suprafață de cca. 70 ha, teren ce a servit la împrumietărirea locuitorilor din satul Cățelu.

S-a mai susținut că, tot din înscrisurile deținute de către unele instituții de la aceea vreme, apare că încă o suprafață de 126 ha, 3196 mp a fost expropriată și acordată

Din Avizul nr. 1/05.02.1946, emis de Comisiunea pentru Îndrumarea Aplicării Reformei Agrare din județul Ilfov, în dosarul nr. 1, Plasa București, Comuna Dudești Cioplea, reiese faptul că aceasta a admis, în parte, o contestație formulată de ulterior, în urma căsătoriei, și în consecință, a exceptat de la expropriere suprafața de 8.7000 ha pe care se găsesc construcțiile fabricii de cărămidă; a expropriat în întregime restul proprietății în suprafață de 205.3000 ha.

Reclamanții au considerat că înscrisuri menționate nu pot constitui acte doveditoare care să ateste calitatea de moștenitor a petentului, în vederea soluționării notificării depuse pentru soluționare. Față de aceste documente prezentate, ar trebui să ridice un semn de întrebare instanței cu privire la calitatea celui care a solicitat restituirea imobilului, în sensul dacă avea vocație în acest sens, cu atât mai mult cu cât a prezentat Certificatul de moștenitor nr. 1791/16.12.1982, eliberat de către Notariatul de Stat al Sectorului I București, ds. nr. 1583/1982, pentru defuncta, iar după cum se știe aceasta primise prin testament moșia Leordeni – Popești.

Reclamanții au adăugat că petentul, în vederea soluționării notificării sale, nu a depus vreun act care să demonstreze că ar fi fost moștenitorul vreunei persoane care a deținut moșia Dudești Cioplea, pe care a solicitat-o, așa cum rezultă din preambulul Dispoziției Primarului Municipiului București Nr.

Tot un semn de întrebare ar trebui să ridice și faptul că notificatorul a solicitat restituirea unui bun deținut de către bunicul său ca urmare a achiziționării în baza Ordonanței de Adjudecare nr. 1556/1903, fără a aminti că o parte din bunurile sale au fost transmise moștenitorilor testamentari indicați mai sus, altele au fost expropriate, iar proprietarii au primit despăgubirile aferente.

Referitor la legislația aplicabilă în vederea soluționării notificării nr. 3357/05.10.2001, reclamanții au menționat că notificatorul a solicitat terenul, în natură, situat în București, ce ar fi făcut parte din fosta moșie Dudești – Cioplea FN, trecut în proprietatea statului în baza Legii nr. 187/1945 pentru înfăptuirea reformei agrare.

S-a susținut că în data de 04.04.2011 s-a emis Dispoziția Primarului General al Municipiului București prin care s-a dispus restituirea, în natură, pârâtei urmare Contractului de cesiune autentificat cu nr. 1396/20.08.2004 la Biroul Notarului Public din București, a imobilului – teren situat în București, str. l (actualmente nr. 44), sector 3, în suprafață de 14310.00 mp, imobil cu nr. Cadastral, înscris în cartea funciară UAT București Sectorul 3.

Cu privire la dispoziția emisă, reclamanții au învederat că Primarul General trebuia să lămurească și să clarifice, pe bază de probe, situația regimului juridic al presupusului imobil ce se solicita a fi restituit în natură și dacă acesta se încadra în situațiile reglementate de către legiuitor, ce pot fi restituite.

Referitor la imobilul – teren, aflat în discuție, susțin că acesta nu se încadra în situațiile reglementate de restituire, potrivit textului de lege, și anume cel prevăzut la art. 8, alin. (1) din Legea nr. 10/2001, în vigoare la data emiterii 04.04.2011, deoarece acest articol menționa foarte clar că – nu intră sub incidența prezentei legi terenurile situate în extravilanul localităților la data preluării abuzive sau la data notificării, precum și cele al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului.

În situația dată, entitatea investită cu soluționarea notificării, era obligată să verifice dacă aceasta se încadra în prevederile legale prevăzute de Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989.

Se mai arată că o altă nelegalitate a dispoziției constă în aceea că entitatea investită cu soluționarea notificării nu a avut în vedere faptul că la momentul restituirii imobilului acesta era afectat de utilități publice, fiind supus unor amenajări publice în folosul comunității și utilizat de către cetățeni ca și spațiu verde – parc, reprezentând o zonă de agrement.

Arată că legislația în vigoare la momentul restituirii bunului, în natură, atribuia acestui spațiu un drept de proprietate publică prin raportare la dispozițiile art. 4 și art. 5 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, care arată că aparțin domeniului public terenurile pe care sunt amplasate parcuri publice: terenurile care fac parte din domeniul public sunt inalienabile, insesizabile și imprescriptibile terenurile pe care sunt amplasate parcuri publice, ... parcuri naționale nu pot fi dezafectate din domeniul public decât în cazuri de excepție pentru lucrări de interes național.

De asemenea, s-a mai susținut, restituirea în natură a imobilelor – terenuri ce se suprapun pe amplasamentele anterior menționate s-a realizat cu încălcarea prevederilor legale exprese în materie, întrucât anterior depunerii notificărilor privind restituirea imobilelor-terenuri în conformitate cu prevederile Legii nr. 10/2001, aceste terenuri erau afectate de amenajări de utilitate publică, respectiv parcuri, locuri de joacă și altele, acestea neputând face obiectul restituirii în natură potrivit prevederilor legale anterior menționate.

Reglementarea juridică a suprafețelor de teren anterior menționate se regăsește în prevederile Legii nr. 213/1998, privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, iar dispozițiile Legii nr. 10/2001 trebuie aplicate în raport de prevederile actului normativ anterior amintit. Astfel, suprafețele de teren restituite în natură erau la data restituirii supuse unor amenajări destinate deservirii nevoilor publice ale comunității locale, fiind afectate de utilități publice, așa cum prevede capitolul III, pct. 2) din Anexa la Legea nr. 213/1998, privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia.

Arată că dispozițiile Legii nr. 10/2001 consacră principiul restituirii în natură, dar reglementează și excepțiile care fac imposibilă restituirea în natură. Una dintre aceste excepții se referă la terenurile afectate de amenajări de utilitate publică ce nu pot fi restituite în natură, conform prevederilor art. 10 pct. 3 din H.G. r. 250/2007, privind aprobarea Normelor Metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001.

Se mai susține că legiuitorul reglementează în mod expres sintagma amenajări de utilitate publică ale localităților urbane și rurale: acele suprafețe de teren afectate unei utilități publice, respectiv suprafețele de teren supuse unor amenajări destinate a deservi nevoile comunității, și anume căi de comunicație (străzi, alei, trotuare etc.), dotări tehnico-edilitare subterane, amenajări de spații verzi din jurul blocurilor de locuit, parcuri și grădini publice, piețe pietonale și altele. Individualizarea acestor suprafețe, în cadrul procedurilor administrative de soluționare a notificărilor, este atributul entității investite cu soluționarea notificărilor, urmând a fi avute în vedere, de la caz la caz, atât servituțile legale, cât și documentațiile de amenajare a teritoriului și de urbanism.

În conformitate cu prevederile art. 1, coroborat cu cele ale art. 11 din Legea nr. 10/2001 raportate la prevederile art. 11 din Legea nr. 213/1998 care consacra caracterul inalienabil, insesizabil și imprescriptibil al bunurilor din domeniul public, imobilele preluate în mod abuziv de stat care nu mai pot fi restituite în natură se acordă despăgubiri celor îndreptățiți, în echivalent, în condițiile prezentei legi. Din cele prezentate, rezultă că terenul restituit era amenajat în folosul deservirii interesului public, fiind zonă de agrement – și și anume spațiu verde, motiv pentru care nu putea face obiectul restituirii în natură prin prisma regimului său juridic, așa cum am arătat mai sus, derogând astfel de la prevederile legale.

În final, au menționat că dispoziția în discuție este lovită de nulitate, deoarece este fondată pe o cauză ilicită, redată și de art. 968 Cod civil care reglementează fraudă la lege.

În drept, au invocat prevederile Codului Civil, ale Legii nr. 213/1998, ale Legii nr. 18/1991, ale Legii nr. 10/2001.

În dovedire, au solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, a probei cu interogatoriu și a probei cu expertiza tehnică.

Pârâțul Municipiul București a depus întâmpinare la 26.02.2020 prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale active a reclamantilor, întrucât nici Legea nr. 215/2001, nici Legea nr. 10/2001 nu prevăd o atribuție în acest sens a primarului de sector. Mai mult, în Legea nr. 10/2001 nu există o

dispoziție similară art. III, alin. 2 din Legea nr. 169/1997, reclamantii neavând interes în sensul constatării nulității absolute a dispoziției în discuție.

Pârâta a mai menționat că reclamantii au adus clarificări situației juridice a imobilului ce a făcut obiectul notificării, în sensul că acesta nu face obiectul Legii nr. 18/1991, iar soluționarea notificării nu este de competența primăriei de sector.

Pârâta a mai invocat excepția lipsei de interes, întrucât reclamantii nu au justificat un interes în promovarea acțiunii. A reluat o parte din argumentele de mai sus și a adăugat că prin sentința civilă nr. 5663/2005 pronunțată în dosarul nr. 6072/2005 Judecătoria Sectorului 5 București a stabilit că singura unitate administrativă competentă să soluționeze cererea notificatului este Primăria Municipiului București în baza Legii nr. 10/2001. Simpla afirmație a reclamantilor cu referire la incidența regimului juridic al Legii nr. 18/1991 nu este suficientă pentru a contura caracterul personal al interesului.

Pe fond, a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, întrucât notificarea a fost soluționată cu respectarea prevederilor legale și în acord cu principiul prevalenței restituirii în natură. La momentul emiterii dispoziției terenul în discuție avea destinația de teren intravilan în proprietatea privată a Municipiului București, fiind aplicabile disp. Legii nr. 10/2001. Pârâta a făcut referire și la jurisprudența instanțelor din București cu privire la situații similare.

În drept, a invocat art. 205-208 Cod procedură civilă.

În dovedire, a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

Pârâta a depus întâmpinare la 28.02.2020 prin care a invocat excepția lipsei de interes și excepția lipsei calității procesuale active în promovarea acțiunii, din aceleași motive precum cele invocate de către pârâta Municipiul București.

A mai invocat excepția puterii de lucru judecat, prin raportare la sentința nr. 1167/03.10.2006 pronunțată de Tribunalul București, Secția a V-a Civilă în dosarul nr. 24405/3/2006, prin care pârâta Municipiul București a fost obligat să se pronunțe prin dispoziție motivată asupra notificării nr.

1, la sentința civilă nr. 1373/26.10.2006 pronunțată de Tribunalul București, Secția a II-a, în dosarul nr. 24505/3/2006, la sentința civilă nr. 144/30.01.2014 pronunțată de Tribunalul București, Secția a III-a, în dosarul nr. 45225/3/2012, la sentința civilă nr. 420/29.02.2008 pronunțată de Tribunalul București, Secția a V-a, în dosarul nr. 4071/3/2008 și la sentința civilă nr. 5663/03.10.2005 pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în dosarul nr. 6072/2005.

Pe fondul cauzei, pârâta a menționat că a fost stabilită cu putere de lucru judecat calitatea de persoană îndreptățită, prin sentința civilă nr. 420/29.02.2008 pronunțată de Tribunalul București, Secția a V-a, în dosarul nr. 4071/3/2008, invocând în acest sens disp. art. 1200, pct. 4 și ale art. 1202, alin. 2 din Codul civil de la 1864.

De asemenea, s-a mai susținut, calitatea de persoană îndreptățită a cedentului reiese din înscrisurile din dosarul administrativ conform art. 4 din Legea nr. 10/2001, iar imobilul avea categoria de teren intravilan aflat în proprietatea privată a Municipiului București, aspect constatat cu putere de lucru judecat în hotărârile menționate mai sus.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 1200, pct. 4 și ale art. 1202, alin. 2 din Cod civil de la 1864, ale Legii nr. 10/2001, precum și ale art. 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO.

Reclamantii au depus la 03.07.2020 răspuns la întâmpinările pârâților, solicitând respingerea excepției lipsei de interes, deoarece interesul legitim în cauză trebuie privit în raport de împrejurarea că nulitatea invocată este absolută, instituită de legiuitor cu scopul de a ocroti un interes public, general, care în cauză constă în a înlătura din sfera juridică un act de restituire în natură emis cu încălcarea dispozițiilor legale imperative. Prin promovarea acțiunii se tinde la protejarea unui interes general. Terenul restituit era amenajat în folosul deservirii interesului public, fiind zonă de agrement – spațiu verde.

Pe de altă parte, a susținut că în dosarul nr. 46681/3/2012, având ca obiect o acțiune similară, au fost invocate aceleași excepții, fiind respinse prin încheierea de ședință din 29.11.2013. Aceeași soluție a fost dată prin sentința civilă nr. 17128/12.11.2014 pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București în dosarul nr. 23190/301/2011 și prin decizia din 13.11.2019 pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr. 16639/3/2013*.

Referitor la excepția lipsei calității procesuale active, reclamantii au redat dispozițiile art. 1250 Cod civil și au adăugat că entitatea investită cu soluționarea notificării nu a avut în vedere că la momentul restituirii imobilului, acesta era afectat de utilități publice, fiind supus unor amenajări publice în folosul

comunității și utilizat de către cetățeni ca și spațiu verde, fiind un drept de proprietate publică potrivit art. 4 și 5 din Legea fondului funciar nr. 18/1991.

Reclamanții au mai susținut că nu este întemeiată nici excepția puterii de lucru judecat, întrucât prin hotărârile enunțate instanța a dispus obligarea pârâților la soluționarea notificării și nu a dispus restituirea în natură a imobilelor. Astfel, nu sunt întrunite condițiile puterii de lucru judecat, prevăzute de art. 431 Cod procedură civilă.

La termenul din 11.02.2021 instanța a unit excepția lipsei de interes, excepția lipsei calității procesuale active și excepția puterii de lucru judecat cu fondul cauzei și a încuviințat pentru părți proba cu înscrisuri și proba cu expertiza în specialitatea topografie.

Prin sentința civilă nr. 1951/29.12.2022, Tribunalul București – Secția a V-a Civilă a admis excepția lipsei calității procesuale active a reclamanților și a respins cererea de chemare în judecată formulată ca fiind formulată de persoane fără calitate procesuală activă. Totodată, a obligat reclamanții la plata către pârâta a sumei de lei cu titlu de onorariu apărător ales și a respins cererea reclamanților de reducere a onorariului apărătorului ales al pârâtei, ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel tribunalul, în privința excepției lipsei de interes și excepției lipsei calității procesuale active în formularea acțiunii, a constatat că reclamanții au invocat nulitatea absolută a Dispoziției Primarului Municipiului București prin care s-a dispus restituirea, în natură, pârâtei a imobilului – teren situat în București, (actualmente nr. 4A), sector 3, în suprafață de 14.310 mp, imobil cu nr. Cadastral înscris în cartea funciară UAT București Sectorul 3, întemeindu-se în mod expres pe cauza ilicită, respectiv fraudă la lege conform art. 968 Cod civil de la 1864. În acest sens, reclamanții au menționat că fraudă a constat în nerespectarea prevederilor Legii nr. 10/2001 și ale Legii nr. 18/1991.

Deși au fost invocate dispoziții ale legilor speciale în materia retrocedării imobilelor preluate în mod abuziv de către Statul Român, instanța a reținut ca temei de drept al acțiunii expres menționat de către reclamanți art. 968 Cod civil de la 1864, care corespunde situației de fapt descrise în acțiune și obiectului indicat ca fiind constatarea nulității absolute pentru cauză ilicită – cazul fraudării legii.

Prin urmare, prezenta acțiune nu reprezintă o contestație împotriva Dispoziției Primarului Municipiului București n temeiul art. 26, alin. 3 din Legea nr. 10/2001, calitatea procesuală activă a reclamanților urmând a fi analizată din perspectiva regimului juridic de drept comun al nulității absolute.

Având în vedere data emiterii dispoziției a cărei nulitate absolută se solicită a se constata, precum și faptul că toate cauzele de nulitate trebuie să fie analizate în raport de legislația în vigoare la data emiterii actului respectiv, Tribunalul a reținut că sunt aplicabile dispozițiile vechiului Cod Civil de la 1864.

Instanța a constatat că cele două excepții invocate se suprapun din punctul de vedere al temeiniciei, astfel că a analizat situația de fapt pentru a verifica existența interesului și, în acest mod, a calității procesuale active a reclamanților.

Din raportul de expertiză întocmit de expertul (filele 223-227 vol. 11) reiese că pe terenul în litigiu se regăsesc alei pietonale, rețea de iluminat public și o zonă betonată destinată parcării autovehiculelor locatarilor din zonă, însă nu au fost identificate documente prin care zona să fi fost transformată în parc, nefiind eliberate certificat de urbanism și autorizație de construire. De asemenea, conform adresei nr. 3212/27.05.2019 emise de Direcția Asistență Tehnică și Juridică din cadrul Primăriei București, în urma consultării listelor de inventar privind autorizațiile de construcție din perioada 1913-2004, s-a constatat că nu figurează o autorizație de construire privind constituirea Parcului Constantin Brâncuși.

Astfel, a reținut, tribunalul nu este întemeiată susținerea reclamanților că au fost efectuate investiții sau alte amenajări de utilitate publică pe terenul în litigiu. Efectuarea unor investiții în fapt, fără autorizație de construire nu poate fi luată în considerare în analizarea condiției interesului în promovarea acțiunii și, în final, în dovedirea calității procesuale active.

Tribunalul a mai constatat că, în răspunsul la obiecțiuni depus la 04.10.2022 expertul a menționat că potrivit PUG nr. 269/2000 terenul în litigiu figurează în UTR L3a, zona curți-construcții. Conform adresei nr. 446337/446330/446326/446326/2019 (adresă anexată răspunsului la obiecțiuni depus la 04.10.2022) Primăria Sectorului 3 București a menționat că situația urbanistică a amplasamentului și

categoria de folosință a str. Constantin Brâncuși nr. 4A, sector 3, este menționată în Regulamentul Local de Urbanism aferent potrivit PUG nr. 269/2000, fiind încadrată la UTR L3a – subzona locuințelor colective medii cu P+3 – P+4 niveluri formând ansambluri preponderent rezidențiale.

De asemenea, din adresa nr. 6999/24.07.2019 emisă de Primăria Municipiului București – Direcția de Mediu reiese că aceasta nu deține informații cu privire la înființarea, amenajarea așa zisului parc Constantin Brâncuși sau amenajări spații verzi de utilitate publică.

S-a mai reținut că reclamanții au mai invocat necesitatea protejării unui interes general, având în vedere faptul că terenul restituit era amenajat în folosul deservirii interesului public, fiind zonă de agrement – spațiu verde. Cu toate acestea, din probele analizate mai sus reiese că terenul respectiv nu a fost niciodată amenajat ca spațiu verde – parc și a aparținut domeniului privat al pârâtului Municipiul București, categoria intravilan, curți-construcții, astfel cum reiese și din adresa nr. CP/1616/24.07.2001 emisă de Primăria Sectorului 3 București – Direcția Arhitect Șef – Serviciul Cadastru și Fond Funciar (fila 25 vol. II) și din răspunsul Primăriei Sectorului 3 București nr. 1090/26.05.2003 (fila 26 vol. II).

Tribunalul a constatat că argumentele principale ale reclamanților în susținerea interesului (existența unor investiții și a amenajări de utilitate publică, precum și interesul general dat de destinația terenului de spațiu verde) nu sunt întemeiate, aceștia nedovedind un folos practic în formularea prezentei acțiuni și, prin urmare, nu au nici calitate procesuală activă.

Pentru considerentele de fapt și de drept expuse anterior, tribunalul a admis excepția lipsei calității procesuale active a reclamanților Primarul Sectorul 3 al Municipiului București și Sectorul 3 al Municipiului București și a respins cererea de chemare în judecată ca fiind formulată de persoane fără calitate procesuală activă.

În baza art. 453 alin. 1 Cod procedură civilă, având în vedere soluția de respingere a acțiunii. Tribunalul a obligat reclamanții la plata către pârâta a sumei de lei cu titlu de cheltuieli de judecată – onorariu apărător ales achitat conform extraselor de cont din 03.06.2020 și 05.03.2020 depuse la dosar la termenul din 04.10.2022.

Tribunalul a respins cererea reclamanților de reducere a onorariului apărătorului ales al pârâtei, ca neîntemeiată, având în vedere complexitatea ridicată a cauzei, faptul că apărătorul pârâtei a formulat apărări complexe prin întâmpinare și s-a prezentat la termenele de judecată pentru a asigura reprezentarea părții. Prin urmare, onorariul avocațial de lei nu este vădit disproporționat în raport cu activitatea desfășurată de către apărător și de circumstanțele cauzei pentru a fi aplicabil art. 451 alin. 2 Cod procedură civilă.

Împotriva sentinței tribunalului au formulat apel reclamanții Primarul Sectorului 3 – Robert Sorin Negoită, în calitate de reprezentant al Sectorului 3 al Municipiului București și Sectorul 3 al Municipiului București prin Primar Robert Sorin Negoită, solicitând admiterea apelului așa cum a fost formulat, anularea, ori schimbarea în tot a hotărârilor atacate, și, în baza cererilor și probatoriului administrat, trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, în vederea respectării tuturor gradelor de jurisdicție, ținând cont de faptul că prima instanță s-a pronunțat pe excepții fără a cerceta fondul cauzei.

Consideră că instanța de fond, interpretând în mod greșit speța dedusă judecătii, a pronunțat o sentință nelegală și netemeinică.

Învederează că sentința atacată nu este motivată corespunzător și a fost dată cu aplicarea greșită a normelor de drept.

Arată faptul că judecătorul fondului nu a analizat problemele de drept deduse judecătii prin raportare la susținerile părților, la cadrul normativ aplicabil și la probatoriul administrat în cauză.

În concret, în motivarea sentinței atacate sunt redată fidel doar argumentele expuse de către pârâți prin cererile depuse la dosarul cauzei.

Consideră că motivarea hotărârii judecătorești înseamnă, în sensul strict al termenului, precizarea în scris a raționamentului care îl determină pe judecător să admită sau să respingă o cerere de chemare în judecată.

În aceste condiții, consideră că li s-a cauzat o vătămare procesuală ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea sentinței atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță, pentru a asigura accesul la toate gradele de jurisdicție.

Apelanții-reclamanți apreciază că în cauză, instanța de judecată nu a aplicat și, totodată, nu a interpretat corect actele normative incidente în materie, și nici nu a avut în vedere susținerile lor.

În motivare, redau anumite extrase din texte de lege pe care le coroborează, rezultând astfel, în opinia sa, faptele imputate ceea ce atrag după sine respingerea cererii.

Critică, astfel, hotărârea atacată întrucât, potrivit motivării efectuate de către instanța de judecată, acestea în mod evident, pe de o parte se contrazic iar pe de altă parte nu se precizează de ce s-au înlăturat susținerile lor.

Subliniază faptul că le-a fost încălcat grav dreptul la apărare – așa cum este el consfințit de dispozițiile legale în vigoare, fiind astfel privați de posibilitatea de a dovedi aspectele ce fac obiectul acțiunii de față.

Se mai arată că, mult mai grav decât atât, instanța își întemeiază hotărârea luată pe concluziile emise de expertul numit în cauză, cu toate că împotriva opiniilor acestuia inițiale cât și cele ulterioare, prin răspunsul la obiecțiuni, dar și cele suplimentare la acestea, au fost criticate de către ei, (critici pe care și le mențin, solicitând pe această cale să fie reanalizate de către instanța de control judiciar), însă fără niciun folos deoarece judecătorul fondului a respins criticile (obiecțiunile) lor fără niciun fundament juridic ori motivate în vreun fel de ce au fost înlăturate, cu toate că expertul judiciar prezintă prin Răspunsul la obiecțiunile formulate pentru termenul din data de 04.10.2022, înregistrate la data de 21.09.2022 că alin. 5. - Analizând planul din 1988 zona în litigiu era intravilan, parțial ocupată de construcții (garaje), parțial spațiu liber de construcții cu vegetație, spațiu care nu era amenajat. Ulterior, acest spațiu a fost amenajat ca parc. Posibil curții-construcții sau arabil.

Apelanții-reclamanți învederează că expertul numit dar și instanța de judecată se raportează prin concluziile/motivarea prezentată pe faptul că pe aceste imobile nu s-ar fi realizat investiții în perioada 2010 – 2019, când, de altfel, nici nu se putea deoarece imobilul este în proprietate privată a pârâtei și nu iau în calcul perioada anterioară restituirii și anume 04.04.2011, dată la care a fost emisă Dispoziția nr. de către Primarul general. Amintește că până la data restituirii, în baza dreptului de administrare, au efectuat lucrări de interes public pe acesta conform înscrisurilor depuse la dosarul cauzei.

Privitor la acest aspect, apreciază că instanța avea posibilitatea de a cere lămuriri cu privire la afirmațiile redade de acesta, ținând cont de faptul că expertul lor parte, respectiv a avut concluzii diferite față de expertul numit de către instanță. Tot opinie separată a avut și cu privire la încadrarea imobilului, în sensul că la categoria curții-construcții intră și parcurile nu numai terenurile construibile potrivit Ordinului Ministerul Administrației Publice nr. 534/2001 privind aprobarea Normelor tehnice pentru introducerea cadastrului general – Norma tehnică pentru introducerea cadastrului general din 01.10.2001 8.2.10. Terenurile ocupate cu construcții și curți (CC). Această categorie cuprinde terenurile cu diverse utilizări și destinații, de exemplu: clădiri, curți, fabrici, uzine, silozuri, gări, hidrocentrale, cariere, exploatare miniere și petroliere, cabane, schituri, terenuri de sport, aerodromuri, diguri, taluzuri pietruite, terase, debușee, grădini botanice și zoologice, parcuri, cimitire, piețe, rampe de încărcare, fâșia de frontieră, locuri de depozitare, precum și alte terenuri care nu se încadrează în nici una dintre categoriile de folosință prevăzute la punctele anterioare.

Instanța nu a motivat de ce nu a luat în calcul concluziile expertului parte, lucru ce atrage după sine nulitatea hotărârii pentru nemotivare.

Astfel, instanța și-a motivat soluția mai mult pe împrejurări ce au caracter speculator decât pe o certitudine, ceea ce pune la îndoială faptul că situația care reiese din conținutul raportului judiciar, în cauză, ar fi conformă cu realitatea raportat la opiniile expertului parte care sunt diametral opuse reținute de expertul judiciar.

De asemenea, a solicitat instanței, având în vedere cele anterior indicate, clarificarea de către experți ori administrarea de noi probe de către instanță cu privire la imobilul aflat în discuție, conform cererilor redade la alin. 8, teza a III-a din încheierea de ședință din data de 04.10.2022, în sensul de a se administra probatoriul solicitat, respectiv: I. - expertul să țină cont de aceste afirmații ale Primăriei Municipiului București (PMB); II. - administrarea de alte probe sau efectuarea unei alte expertize în conformitate cu prevederile art. 337-338 Cod procedură civilă; III. - ori depunerea de către Institutul de Proiectări a actelor pe care le dețin în legătură cu acest spațiu ... :- dar instanța a considerat că aceste probe cerute reprezintă apărări de fond, respingându-le, urmând a le avea în vedere la soluționarea cauzei.

Consideră că raționamentul instanței cu privire la dezlegarea acestor cereri de probatorii este nelegal întrucât cererile noastre nu vizau apărări de fond iar prin administrarea acestor probe se putea dezlega astfel pricina.

În altă ordine de idei, au arătat că instanța nu a argumentat în fapt și în drept de ce a respins aceste probe, de altfel, cerințe obligatorii la soluționarea cauzei, motiv pentru care au apreciat că și pentru aceste considerente în mod evident intervine nulitatea hotărârii.

Referitor la imobil, apelanții-reclamanți amintesc următoarele:

- numărul 4A pe strada Constantin Brâncuși a fost atribuit la data de 17.11.2011 unei suprafețe de teren restituită prin Dispoziția nr. _____ a Primarului General al Municipiului București;

- imobilul respectiv reprezintă o secțiune din terenul aflat în perimetrul delimitat de Bd. Nicolae Grigorescu, str. Constantin Brâncuși, Al. Barajul Sadului și Al. Barajul Cucuteni care, la data de 01.01.1990, cuprindea suprafețe de teren aflate în proprietate privată (terenurile aferente celor 8 blocuri de locuințe) și suprafețe de teren din domeniul public al Municipiului București cu diverse destinații – parcaje de reședință, alei circulație pietonală și auto, spații verzi;

- conform planului topografic, sc. 1/2000, realizat în anul 1978 și actualizat în anii 1984 și 1988, amplasamentul terenului de 14.310 mp cuprinde pe de o parte spațiul verde dintre blocurile A 12 bis (str. Constantin Brâncuși nr. 4) și B 13 (str. Constantin Brâncuși nr. 6), 4 parcaje de reședință și căi de acces auto și pietonal;

- amenajările de mai sus au fost realizate prin lucrările de sistematizare urbană anterioare anului 1978, an în care a fost întocmit planul topografic al zonei;

- conform prevederilor art. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991, terenurile afectate unei utilități publice sau care, prin natura lor, sunt de uz sau interes public aparțin domeniului public;

- prin H.C.G.M.B. nr. 308/1999, terenurile amplasate între blocurile de locuințe (componente ale ansamblurilor de locuințe prin proiectare și execuție au destinația de spații verzi locale și jocuri de copii au fost trecute în administrarea sectoarelor 1 – 6 ale Municipiului București, iar parcajele de reședință sunt administrate de către primăriile de sector, prin compartimentele de specialitate.

H.C.G.M.B. nr. 124/2008.

Arată că în anexa la H.C.G.M.B. nr. 186/2008, poziția nr. 4179 este înscrisă o suprafață de teren de 7500 mp situată între blocurile A 11 și A 13 din str. _____ amenajată ca parc.

În baza acestor acte emise de Consiliul General al Municipiului București rezultă fără niciun dubiu că imobilele susmenționate au trecut în administrarea Sectorului 3 al Municipiului București.

În vederea soluționării cauzei, instanța trebuia să aibă în vedere și dispozițiile incidente în materie, respectiv actele normative aplicabile la momentul emiterii dispoziției – (_____ , respectiv art.1,2,3, 5 și 11 din Legea nr. 213/1998, art.81 din Legea nr. 215/2001, art.18,19 și art.20 din Legea nr. 24/2007 , art.11 din Legea nr. 50/

Față de acestea, învederează că aceste imobile s-au aflat în domeniul public al Municipiului București, potrivit actelor pe care și-au întemeiat cererea și depuse la dosarul cauzei, iar nu în domeniul privat, fiind, așadar, un bun al proprietății publice.

Sub acest aspect, trebuie reținut că sunt incidente prevederile art. 480 vechiul Cod civil, articol coroborat cu cele precizate anterior, dar și cele care formează temeiul juridic al acțiunii, prevederi ce instituie posibilitatea urmării procedurii de drept comun pentru apărarea și protejarea drepturilor.

Arată că din conținutul actelor indicate rezultă fără îndoială faptul că imobilele aparțineau domeniului public (afectate de utilități publice și fiind de interes public – parcaje de reședință, alei circulație pietonală și auto, spații verzi).

Se mai susține că regimul juridic al bunurilor proprietate publică rezultă, în primul rând, din prevederile constituționale, de imediată aplicabilitate, și anume, cele prevăzute de art. 136 din Constituție. Prin urmare, imobilele pe care se aflau parcajele de reședință, aleile de circulație pietonală și auto, spațiile verzi amintite făceau parte din domeniul public.

Sub acest aspect, consideră că acțiunea lor este întemeiată, argumentele instanței de fond eronate.

Astfel, arată, se poate observa că atât calitatea procesuală activă cât și interesul există, acestea rezultând din actele emise de către Consiliul General al Municipiului București care transferau spre administrare Sectorului 3 al Municipiului București potrivit H.C.G.M.B. nr. 308/1999 și H.C.G.M.B. nr. 124/2008, bunuri de uz și interes public.

În consecință, transmiterea dreptului de administrare a imobilelor lor conferă dreptul lor de a promova această acțiune, din aceste considerente reieșind atât calitatea procesuală activă dar și interesul în promovarea cererii, lucru determinat de împrejurarea că, în exercitarea atributelor conferite de dreptul de administrare prevăzute de legislația amintită, în vigoare la momentul restituirii, sunt îndrituiți, pe de o parte, să formuleze prezenta acțiune și, pe de altă parte, să se folosească de toate mijloacele legale pentru apărarea acestui drept real imobiliar în scopul menținerii uzului și interesului public dat de legiuitor în legătură cu bunurile proprietate publică încredințate.

Potrivit dispozițiilor art. 966 din vechiul Cod civil, în vigoare la data emiterii dispoziției, obligația fără cauză sau fondată pe o cauză falsă, sau nelicită, nu poate avea niciun efect, iar potrivit art. 968 din același cod cauza este nelicită când este prohibită de lege, când este contrară bunelor moravuri și ordinii publice.

Astfel, în ceea ce privește dispoziția contestată, arată că a fost emisă cu fraudarea legii.

Apelanții-reclamanți precizează că instanța avea obligația de a verifica legalitatea actelor atacate nu numai din perspectiva condițiilor generale de validitate ale actului juridic, ci și prin prisma respectării normelor imperative ale Legii nr. 10/2001, pretins încălcate, așa cum se reține și în Decizia nr. 4675 din 22 octombrie 2013 pronunțată în recurs de Secția I Civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în dosarul nr. 43533/3/2007*.

Invocă art. 3, alin. 1, lit. a) din Legea nr. 10/2001 și art. 2 - (1) din Legea nr. 10/2001, „și susține că prin H.C.G.M.B. nr. 308/1999, terenurile amplasate între blocurile de locuințe (componente ale ansamblurilor de locuințe prin proiectare și execuție au destinația de spații verzi locale și jocuri de copii au fost trecute în administrarea sectoarelor 1 – 6 ale Municipiului București, iar parcajele de reședință sunt administrate de către primăriile de sector, prin compartimentele de specialitate, H.C.G.M.B. nr. 124/2008.

Susține că dispoziția Primarului General de restituire a imobilului – teren, în opinia lor, a fost emisă cu încălcarea flagrantă a dispozițiilor imperative prevăzute de Legea nr. 10/2001, precum și cele incidente în materie, dispoziții a căror nesocotire este sancționată cu nulitatea absolută a actului juridic.

Referitor la imobilul – teren, aflat în discuție, restituit prin Dispoziția Primarului General al Municipiului București Nr. _____, apelanții-reclamanți precizează că acesta nu se încadra în situațiile reglementate de restituire, potrivit textului de lege, și anume cel prevăzut la art. 8, alin. (1) din Legea nr. 10/2001, în vigoare la data emiterii _____, deoarece acest articol menționa foarte clar că – nu intră sub incidența prezentei legi terenurile situate în extravilanul localităților la data preluării abuzive sau la data notificării, precum și cele al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare.

Se mai susține că autoritatea publică investită cu soluționarea notificării, în ceea ce privește imobilul aflat în discuție, era obligată să identifice imobilul – teren, suprafața, precum și destinația terenului, având în vedere excepțiile instituite de către legiuitor, ținând cont, totodată, și de prevederile Legii fondului funciar nr. 18/1991, Legii nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, Legii nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, precum și orice alt act incident în soluționarea notificării.

Se mai susține că în cauză erau incidente dispozițiile Legii fondului funciar nr. 18/1991 și că în situația dată, entitatea investită cu soluționarea notificării, era obligată să verifice dacă aceasta se încadra în prevederile legale prevăzute de Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989.

Apelanții mai arată că o altă nelegalitate a dispoziției, constă în aceea că entitatea investită cu soluționarea notificării nu a avut în vedere faptul că la momentul restituirii imobilului acesta era afectat de utilități publice, fiind supus unor amenajări publice în folosul comunității și utilizat de către cetățeni ca și spațiu verde – parc, reprezentând o zonă de agrement.

Arată că reglementarea juridică a suprafețelor de teren anterior menționate se regăsește în prevederile Legii nr. 213/1998, privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, iar dispozițiile Legii nr. 10/2001 trebuie aplicate în raport de prevederile actului normativ anterior amintit.

Mai susțin că entitatea obligată la restituire ce avea competență în soluționarea notificărilor depuse în temeiul Legii nr. 10/2001 trebuia să aibă în vedere faptul că imobilele-terenuri fac parte din domeniul public al municipiului București, fiind supuse unor amenajări destinate deservirii nevoilor publice ale comunității locale (parcuri publice, zone de agrement și altele).

Se mai susține că din cele prezentate, rezultă că terenul restituit era amenajat în folosul deservirii interesului public, fiind zonă de agrement / spațiu verde, motiv pentru care nu putea face obiectul restituirii în natură prin prisma regimului său juridic, așa cum am arătat mai sus, derogând astfel de la prevederile legale.

În consecință, consideră că s-au nesocotit normele și valorile juridice care ocrotesc domeniul public, încălcându-se ordinea publică și normele legale cu privire la restituirea bunului, ceea ce atrage sancțiunea nulității actului.

Din aceste considerente, apreciază că actul este lovit de nulitate întrucât este fondat pe o cauză ilicită. Cauza ilicită este redată și de art. 968 Cod civil, potrivit căruia o cauză este nelicită când este prohibită de legi, când este contrarie bunelor moravuri și ordinii publice.

Pentru toate aceste motive, solicită admiterea apelului, așa cum a fost formulat, anularea, ori schimbarea în tot a hotărârilor atacate și, în baza cererilor și probatoriului administrat, trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, în vederea respectării tuturor gradelor de jurisdicție, ținând cont de faptul că prima instanță s-a pronunțat pe excepții fără a cerceta fondul cauzei.

În drept, invocă prevederile Codului de procedură civilă, Codul civil, actele normative indicate în conținutul cererii, și orice alt act normativ incident în materie.

Probe: înscrisuri etc., precum și orice alte probe ce ar reieși din dezbateri.

Intimata-pârâtă **formulat întâmpinare**, solicitând respingerea apelului formulat și menținerea ca legale și temeinice a încheierii din 04.10.2022 și sentinței civile nr. 1951/29.12.2022 pronunțate de Tribunalul București Secția a V-a Civilă și obligarea apelantului la plata cheltuielilor de judecată, pentru următoarele motive:

În motivare se arată că imobilul ce face obiectul Dispoziției Primarului General nr. 13660/2011 a fost identificat prin raportul de expertiză realizată de expert _____ făcând parte din fosta Moșie Dudești-Cioplea.

Raportul de expertiză a identificat toate loturile-terenuri care se află în domeniul privat al Municipiului București, care nu fac obiectul Legii nr. 18/1991, HG nr. 834/1990 și care sunt libere de construcții și pot fi restituite în natură persoanei îndreptățite, astfel cum a fost reținut și prin sentințele enumerate în cuprinsul întâmpinării.

Arată că prin Sentința civilă nr. 1373/26.10.2006 pronunțată de Tribunalul București Secția a II-a Civilă în dosarul nr. 24505/3/2006 s-a dispus obligarea pârâtului Primarul General al Municipiului București să emită dispoziție (decizie) motivată care să constituie răspuns la notificarea nr. _____ conform dispozițiilor prevăzute în Legea nr. 10/2001. Sentința a fost pusă în executare și a făcut obiectul dosarului de executare nr. 134/2007.

Dispoziția a cărei nulitate absolută se solicită a fi constatată în prezenta cauză, a fost emisă în executarea sentinței civile menționate, aspect ce rezultă din însuși conținutul dispoziției nr. _____

pârâtul Primarul General al Municipiului București respectând dispozițiile obligatorii ale hotărârii judecătorești și trecând la executarea obligației instituite în sarcina sa.

Totodată, se mai arată, prin sentința civilă nr. 1167/03.10.2006 pronunțată de Tribunalul București Secția a V-a Civilă în dosarul nr. 24405/3/2006, instanța de judecată a dispus obligarea pârâților Municipiul București prin Primarul General și Primarul General al Municipiului București să se pronunțe prin decizie sau dispoziție motivată asupra cererii de restituire în natură a imobilelor enumerate în cererea de chemare în judecată, cerere cuprinsă în notificarea nr. 3357/2001, printre care și imobilul-teren situat în București, str. _____

_____ l. sectorul 3, (actualmente 4A1 în suprafață de 14310,13 mp ce formează lotul 54 din Anexa II a raportului de expertiză tehnică extrajudiciară întocmit în baza notificării nr _____

Arată că între părțile din prezenta cauză, pentru terenul din str. Liviu Rebreanu 111, unde Primarul sectorului 3 a solicitat să se constate nulitatea absolută a DPG nr. 4334/18.05.2005, Tribunalul București – Secția a III-a Civilă a pronunțat în Dosarul nr. 45229/3/2012, sentința civilă nr. 144/30.01.2014, prin care a admis excepția lipsei de interes a reclamatului.

În același sens s-au pronunțat instanțele de judecată și cu privire la dispoziția de restituire nr. 4333/18.05.2005 privind imobilul situat în str. Constantin Brâncuși nr. 2A, prin Decizia nr. 1334A/13.10.2021 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a III-a Civilă și pentru cauze de minori și familie s-a respins apelul formulat de apelantul Primarul Sectorului 3 al Municipiului București în dosarul nr. 16639/3/2013** și s-a menținut soluția pronunțată de Tribunalul București prin care s-a admis excepția lipsei de interes a reclamantului în promovarea acțiunii, definitivă, și irevocabilă prin respingerea recursului formulat de Primarul Sectorului 3, prin Decizia 1980/2022 a Secției I-a Civilă a ÎCCJ.

Se arată că imobilul ce face obiectul prezentei cauze este încadrat conform PUG aprobat prin HCGMB nr. 269/2000 (cu valabilitatea prelungită) în zona UTR L3a – subzona locuințelor colective medii cu P+3 – P+4 niveluri, formând ansambluri preponderent rezidențiale situate în afara zonei protejate.

Imobilul nu a făcut parte din domeniul public, ci a făcut parte din domeniul privat al Municipiului București. Între înscrisurile depuse la dosarul cauzei se află și adresa nr. 215595/06.06.2005 a Ministerului Finanțelor Publice – Direcția Generală de Reglementare în Domeniul Activelor Statului, din care rezultă că acest teren nu a aparținut niciodată domeniului public al municipalității. Același aspect rezultă și din adresa nr. 458217/15.12.2010 a Ministerului Finanțelor Publice – Direcția Generală de Reglementare în Domeniul Activelor Statului în care se arată că imobilul situat în București,

.....(n.) în suprafață de 14.310 mp nu a fost identificat în inventarul bunurilor din domeniul public al statului. Totodată din adresa Ministerul Finanțelor Publice – Serviciul de comunicare, relații publice, mass-media și transparență nr. 673519/10.06.2019 rezultă că: „în urma verificărilor efectuate în inventarele centralizate ale bunurilor proprietate publică și a bunurilor imobile proprietate privată a statului, la data de 03.06.2019, imobilul nu a fost identificat în aceste inventare”.

De altfel, faptul că terenul face parte din domeniul privat al Municipiului București iar Sectorul 3 nu are niciun drept de proprietate sau administrare a fost recunoscut chiar de către reclamant prin adresa nr.1090/26.05.2003 emisă de Primăria Sectorului 3 București, Cabinet Primar, prin care autorului pârâtei i s-a comunicat faptul că bunul imobil nu este deținut de Primăria Sectorului 3 în proprietate sau administrare, ci acesta este în proprietatea privată a Municipiului București, proprietar legal fiind Municipiul București.

Acest aspect este evident și rezultă în mod cert din toate documentele existente la dosarul cauzei, inclusiv din adresa nr. 18228/05.08.2005 emisă de Primăria Municipiului București care arată că terenurile care au aparținut fostei Moșii Dudești-Cioplea (din care face parte și terenul restituit prin dispoziția atacată) fac parte din intravilanul Municipiului București.

Se mai susține că Sectorul 3 al Municipiului București a ocupat abuziv terenul proprietatea sa, după ce acesta i-a fost restituit, fiind înscris în cartea funciară și a realizat fără autorizație de construire și fără acordul său lucrări de amenajare urbană a imobilului, amenajându-l ca un așa zis parc, dându-i și denumirea de Parcul

Intimata pârâtă susține că din corespondența cu Primăria Municipiului București, cu Primăria Sectorului 3 București și Ministerul Finanțelor Publice rezultă că nu există așa zisul parc, că nu există certificate de urbanism, autorizații de construire, hotărâri ale consiliului local sau municipal de aprobare a investițiilor, că imobilul nu este înscris în listele de inventar al bunurilor proprietate publică.

- adresa nr. 403585/2019/20.05.2019 emisă de Primăria Sector 3: „Din evidențele Serviciului Urbanism și Amenajarea Teritoriului a rezultat că până la data prezentei nu au fost identificate niciun certificat de urbanism și nicio autorizație de construire emise pentru terenul indicat de către dumneavoastră.”

- adresa nr. 673519/10.06.2019 emisă de Ministerul Finanțelor: „În urma verificărilor efectuate în inventarele centralizate ale bunurilor proprietate publică și a bunurilor imobile proprietate privată a statului, la data de 03.06.2019, imobilul nu a fost identificat în aceste inventare”.

- adresa nr. 2955/1734902/21.05.2019 emisă de Primăria Municipiului București Direcția Generală Administrație și Relația cu CGMB: „în urma consultării listelor de inventar privind autorizațiile de

construcție din perioada 1913-2004 emise de Primăria București, s-a constatat că nu figurează autorizație de construcție privind construirea Parcului Constantin Brâncuși.

- Direcția Generală Investiții – Direcția Planificare Investiții a precizat prin adresa nr. 1729/4186-739U/09.07.2019: „nu a inițiat/derulat proiecte de investiții care să afecteze terenul situat în Str. Constantin Brâncuși nr. 4, sector 3, București. Alte informații sau documente cu privire la acest amplasament, nu deținem.”

- Direcția Generală Infrastructură – Serviciul Planificare Lucrări Mari Infrastructură, a precizat prin adresa nr. 399/24.07.2019, că „nu derulează și nu are în intenție niciun proiect de lucrări de utilitate publică ce ar putea avea influență asupra terenului sau oricărei părți din acesta, situat în București”.

Răspunderea Generală Administrație și Relația cu CGMB – Biroul pentru aplicarea Legii nr. 544/2001 a fost transmis prin adresa nr. 4186-739L/5/25.07.2019 – Direcția Generală Servicii Publice a precizat prin adresa nr. 1749169/798/4186-739L/1/08.07.2019 că nu are în derulare vreun proiect de utilitate publică care să prevadă exproprieri și de asemenea, nu deține date privind exproprierile viitoare asupra imobilului sau a oricărei părți din acesta, amplasat în locația Bd. Constantin Brâncuși, nr. 4A, Sector 3, București.

Direcția Generală Investiții – Direcția Planificare Investiții a precizat prin adresa nr. 1729/4186-739L/1/09.07.2019 că „nu a inițiat/derulat proiecte de investiții care să afecteze terenul situat în Str. Constantin Brâncuși nr. 4, sector 3, București. Alte informații sau documente cu privire la acest amplasament, nu deținem.”

- adresa nr. 6999/24.07.2019 emisă de Primăria Municipiului București, Direcția de mediu a comunicat că „Direcția de mediu nu deține informații privind înființarea, amenajarea, așa-zisului "Parc sau amenajări de spații verzi – de utilitate publică" cu privire la imobilul situat în București, Sector 3.

Din înscrisurile la care a făcut referire rezulta că pe terenul ce face obiectul prezentului litigiu nu au fost efectuate lucrări de amenajare publică, nu au fost emise autorizații de construire sau procese verbale de recepție la terminarea lucrărilor în vederea realizării vreunei investiții și nu era parc, așa cum în mod eronat susțin reclamații.

Se mai susține că din înscrisurile menționate, cât și din Raportul de expertiză întocmit în prezenta cauză, rezultă că anterior apariției Legii nr. 10/2001 cât și la data restituirii terenul era liber, neocupat, având categoria de folosință curți-construcții, rezultând, de asemenea, și faptul că terenul nu a fost niciodată parc, iar amenajările au fost făcute iară autorizație de construire, reclamanta ocupând în mod abuziv terenul după ce acesta a fost restituit.

Arată că prin sentința civilă nr. 1951/29.12.2022 pronunțată de Tribunalul București Secția a V-a Civilă, instanța de fond a admis excepția lipsei calității procesuale active a reclamantilor Primarul Sectorului 3 al Municipiului București și Sectorul 3 al Municipiului București și a respins cererea de chemare în judecată formulată de reclamantii ca fiind formulată de persoane fără calitate procesuală activă.

Intimata învederează că motivele de apel invocate de apelanți sunt nefondate și neîntemeiate, criticile fiind vădit nefondate, ele fiind formulate cu neobservarea unei reguli care este de esența judecății în apel, anume aceea că judecată în cadrul căreia devoluțiunea este limitată la aspectele concret vizate de criticile pe care le conține cererea de apel.

În acest sens sunt prevederile art. 479 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care stabilesc în mod explicit faptul că „Instanța de apel va verifica, în limitele cererii de apel, stabilirea situației de fapt și aplicarea legii de către prima instanță. Motivele de ordine publică pot fi invocate și din oficiu”.

Arată că susținere că hotărârea nu ar fi motivată nu poate fi luată în considerare de instanța de apel având în vedere că hotărârea Tribunalului București este motivată în conformitate cu dispozițiile art. 425 Cod procedură civilă, situația de fapt prezentată este conformă cu realitatea și probatoriul administrat în cauză, a fost corect încadrat în normele de drept aplicabile care au fost, de asemenea, arătate în considerentele hotărârii, au fost analizate și motivate corect toate cererile și susținerile părților, fiind arătate atât motivele pentru care au fost admise cât și cele pentru care au fost respinse.

Legat de considerentele hotărârii judecătorești, aceasta trebuie să cuprindă atât împrejurările de fapt, cât și motivele de drept care au format convingerea instanței; aceasta nu înseamnă că instanța va trebui să răspundă tuturor argumentelor invocate de părți pentru susținerea pretențiilor și apărărilor pe care le-au

formulat, ci va putea să grupeze aceste argumente pentru a le răspunde în cuprinsul unui considerent comun.

Nerespectarea obligației instanței de judecată de a arăta, în cadrul hotărârii, motivele de fapt și de drept care i-au format convingerea, precum și motivele pentru care au fost înlăturate cererile părților duce la nulitatea hotărârii, numai atunci când se dovedește că s-a adus o vătămare ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluși act.

Or, în speță, în considerentele deciziei apelate instanța a arătat în concret în raport de probele dosarului, situația de fapt pe care a reținut-o în cauza și a demonstrat aplicarea regulilor de drept incidente, care au format convingerea instanței, precum și motivele pentru care au fost înlăturate susținerile reclamanților, astfel încât motivul invocat de apelanți este neîntemeiat.

Astfel, se mai arată, în mod corect Tribunalul București a reținut că din raportul de expertiză întocmit de expertul [nume] (fișele 223-227 vol. II) reiese că pe terenul în litigiu se regăsesc alei pietonale, rețea de iluminat public și o zonă betonată destinată parcării autovehiculelor locatarilor din zonă, însă nu au fost identificate documente prin care zona să fi fost transformată în parc, nefiind eliberate certificate de urbanism și autorizație de construire. De asemenea, conform adresei nr. 3212/27.05.2019/27.05.2019 emisă de Direcția Asistență Tehnică și Juridică din cadrul Primăriei București, în urma consultării listelor de inventar privind autorizațiile de construcție din perioada 1913-2004, s-a constatat că nu figurează o autorizație de construire privind constituirea Parcului

Intimata pârâtă mai arată că nu este întemeiată susținerea reclamanților că au fost efectuate investiții sau alte amenajări de utilitate publică pe terenul în litigiu. Efectuarea unor investiții în fapt, fără autorizație de construire nu poate fi luată în considerare în analiza condiției interesului în promovarea acțiunii și, în final, în dovedirea calității procesual active.

În răspunsul la obiecțiuni depus la 04.10.2022 expertul a menționat că potrivit PUG terenul se încadrează în UTR L3a, zona curți-construcții. Conform adresei nr. 446337/446330/446326/446326/2019, adresă anexată răspunsului la obiecțiuni depus la 04.10.2022, Primăria Sectorului 3 București a menționat că situația urbanistică a amplasamentului și categoria de folosință menționată în Regulamentul Local de Urbanism aferent PUG este UTR L3a - zubzona locuințelor colective medii cu P+3 – P+4 niveluri formând ansambluri preponderant rezidențiale.

Din adresa nr. 6999/24.07.2019 emisă de Primăria Municipiului București – Direcția de Mediu reiese că aceasta nu deține informații cu privire la înființarea, amenajarea așa zisului parc u amenajări spații verzi de utilitate publică.

Se mai susține că, Tribunalul București a reținut corect că terenul respectiv nu a fost niciodată amenajat ca spațiu verde – parc și a aparținut domeniului privat al Municipiului București, categoria intravilan, curți – construcții, astfel cum reiese și din adresa nr. CP/1616/24.07.2001 emisă de Primăria Sectorului 3 București – Direcția Arhitect Șef – Serviciu Cadastru și fond funciar și răspunsul Primăriei Sectorului 3 București nr. 1090/26.05.2003.

Referitot la critica, potrivit cu care pentru soluționarea cauzei, instanța trebuia să administreze "ca și probe înscrisuri, relații deținute de terțe persoane, în vederea stabilirii cu exactitate a situației juridice a imobilului aflat în litigiu" învederează că, după ce, în alin. (1), art. 254 Cod procedură civilă, impune părților să-și probeze pretențiile și apărările, iar în alin. (5) arată că dacă probele propuse nu sunt îndestulătoare pentru lămurirea în întregime a procesului, instanța va dispune ca părțile să completeze probele. De asemenea, judecătorul poate, din oficiu, să pună în discuția părților necesitatea administrării altor probe, pe care le poate ordona chiar dacă părțile se împotrivesc, în alin. (6) textul atrage atenția părților că nu pot invoca în căile de atac omisiunea instanței de a ordona din oficiu probe pe care ele nu le-au propus și administrat în condițiile legii.

Arată că, instanța de fond a admis obiecțiunile formulate de apelanți, a solicitat expertului desemnat să răspundă la aceste obiecțiuni, răspunsul expertului fiind concludent față de susținerile fără fundament formulate de reclamanți, în sensul că, potrivit mențiunilor din raportul expertului desemnat: „în urma studierii documentelor de la dosar nu am găsit nici un document (certificat de urbanism, autorizație de construire) prin care zona în litigiu a fost transformată în parc. Ținând cont de aceasta am solicitat reprezentanților Primăriei Sector 3 și Primăriei Capitalei să-mi pună la dispoziție aceste documente în

măsura în care ele exista. Ulterior mi-a fost comunicat telefonic că Primăria Sectorului 3 nu deține documente în acest sens.”

Solicită respingerea cererii formulate de apelanți privind efectuarea unei noi expertize..

Referitor la încheierea din 04.10.2022, arată că sunt neîntemeiate susținerile apelanților din motivele de apel, în mod corect instanța de fond a respins cererea formulată de reclamanți de suplimentare a expertizei precum și obiecțiunile formulate la răspunsul la obiecțiunile la raportul de expertiză întocmit în cauză, considerând că aprecierile reclamanților reprezintă apărări de fond, urmând a fi avute în vedere la soluționarea pe fond a cauzei, categoria de folosință a terenului urmând a fi stabilită de către instanță pe baza probelor administrate.

Motivul pentru care a respins aceste probe este arătat de instanță, încheierea pronunțată fiind astfel legală și temeinică. De altfel, suplimentul de probatorii solicitat de reclamanți nu ar fi condus la o altă soluție, instanța considerând în mod corect faptul că probele administrate sunt lămuritoare și conduc la o justă soluționare a cauzei, alte probe nefiind utile.

Se mai arată că categoria de folosință a terenului a fost stabilită corect de instanța de fond pe baza răspunsului expertului la obiecțiuni în care se menționează că potrivit PUG terenul se încadrează în UTR L3a, zona curți-construcții, coroborat cu adresa nr. 446337/446330/446326/446326/2019 emisă de Primăria Sectorului 3 București anexată răspunsului la obiecțiuni în care se menționează situația urbanistică a amplasamentului și categoria de folosință menționată în Regulamentul Local de Urbanism aferent PUG este UTR L3a – zubzona locuințelor colective medii cu P+3 – P+4 niveluri formând ansambluri preponderant rezidențiale.

Prin urmare, imobilul era înscris în PUG în anul 2000 ca teren curți-construcții, având regim constructibil L3a, păstrându-și până în prezent aceeași categorie de folosință și același regim constructibil, imobilul nefiind vreodată parc sau spațiu verde, fapt ce ar fi determinat înscrierea acestuia în PUG în categoria V.

Se mai arată că sunt astfel nefondate susținerile apelanților potrivit cărora imobilul ar fi făcut parte din terenurile ce intră sub incidența HCGMB nr. 308/1999, prin care terenurile amplasate între blocurile de locuințe (componente ale ansamblurilor de locuințe prin proiectare și execuție au destinația de spații verzi locale și jocuri de copii) au fost trecute în administrarea sectoarelor 1-6 ale Municipiului București, iar parcajele de reședință sunt administrate de către primăriile de sector, prin compartimentele de specialitate, întrucât imobilul nu face parte din cele cuprinse în HCGMB nr. 308/1999, neavând destinația de spațiu verde.

Mai mult, în Răspunsul la obiecțiuni, expertul desemnat a precizat că anterior anului 1990 categoria de folosință era fie arabil, fie curți-construcții.

PUG-ul a preluat categoria de folosință anterioară adoptării acestuia, aspect ce conduce la concluzia că nici anterior intrării în vigoare a PUG-ului terenul în cauză nu era înscris în categoria de parcuri sau zone verzi.

Se mai susține că, dacă terenul restituit ar fi fost amenajat la data restituirii ca zonă de agrement sau parc acesta s-ar fi situat în conformitate cu PUG în vigoare aprobat prin HCGMB nr. 269/2000 în categoria V în care este inclusă Zona spațiilor verzi, zonă ce cuprinde spații verzi publice cu acces nelimitat sau specializate de interes supramunicipal și municipal, spații pentru sport și agrement cu acces limitat de apartenență la cluburi sau contra cost, spații plantate de protecție și păduri de diferite tipuri. Subzona VI cuprinde spații verzi publice cu acces nelimitat, iar în cadrul acesteia subzona VIa include: parcuri, grădini, scuaruri și fâșii plantate publice.

Rezultă astfel, că imobilul în litigiu nu era parc și nu era amenajat ca parc la data restituirii, fiind prevăzut în documentațiile de urbanism întocmite anterior emiterii dispoziției de restituire în natură – PUG prin HCGMB nr. 269/2000 – fiind în zona de curți – construcții, dar liber și neocupat.

În cadrul acestui PUG a fost aprobată lista obiectivelor de utilitate publică, de unde rezultă care au fost toate obiectivele de utilitate publică ce au fost avute în vedere de PUG aprobat la nivelul anului 2000, imobilul neregăsindu-se în această listă.

Art. 3 din hotărârea care aprobă PUG arată că orice alte planuri urbanistice, anterior aprobate și contrare prezentului plan urbanistic general rămân fără efecte, prin urmare, nu mai produc niciun fel de consecință juridică. În acest context urmează a se constata că terenul nu avea nicio afectare de utilitate publică.

Învederează și Ordinul MLPAT nr. 13N/10.03.1999 precum și Ordinul MLPAT nr. 176/N din 16.08.2000 – Ghid privind metodologia de elaborare și conținutul cadru al Planului Urbanistic General – potrivit cărora se interzice redactarea PUG/PUZ pe suport topografic vechi – care nu reflectă situația reală din teren sau redactarea pe suport la scară aproximativă, ceea ce ar conduce la planimetrarea unor suprafețe eronate în cadrul bilanțului teritorial.

Având în vedere cele două ordine MLPAT menționate, anexate prezentei, orice identificare a terenurilor ulterior adoptării Planului Urbanistic General – aprobat prin HCGMB nr. 269/21.12.2000 (cu valabilitate prelungită prin HCGMB nr. 324/2010, HCGMB nr. 241/2011, HCGMB nr. 232/2012, HCGMB nr. 224/2015 și HCGMB nr. 877/2018) se va raporta la PUG și nu la planurile topo anterioare adoptării PUG, întrucât, așa cum prevăd cele două ordine, este interzisă folosirea vechilor planuri întrucât nu sunt conforme cu realitatea.

Mai mult, susține, trebuie să se aibă în vedere momentul intrării în vigoare a Legii nr. 10/2001 și indisponibilizarea imobilelor ca urmare a prevederilor Legii nr. 10/2001 și să se raporteze la momentul restituirii, respectiv anul 2011 când a fost emisă dispoziția de restituire, orice raportare la planuri topo anterioare nu are relevanță în cauză și nu conduce la soluționarea justă a cauzei.

Nu se poate reține susținerea reclamanților în sensul că terenul era parc iar parcurile fac parte din categoria curți construcții, întrucât, așa cum a arătat în Planul Urbanistic General parcurile publice sunt înscrise în categoria VI a, or, terenul în cauză este înscris în L3a – teren construibil.

Se mai susține că terenul la care fac referire apelanții situat la poziția 4179 din Anexa la HCGMB nr. 186/2008 nu este terenul în litigiu, fiind un teren în suprafață de 7.500 mp amenajat ca parc și nu de 14.310 mp cum este cel care face obiectul dispoziției de restituire, liber și neocupat, așa cum reiese din Raportul de expertiză întocmit în prezenta cauză, coroborat cu adresele emise de Primăria Municipiului București, Primăria Sectorului 3 din care rezultă că pe terenul în litigiu nu au existat certificate de urbanism sau autorizații de construire și că terenul nu a fost niciodată amenajat ca parc.

Că terenul în litigiu este diferit de cel menționat în Anexa la HCGMB nr. 186/2008 rezultă și din adresele emise de Ministerul Finanțelor Publice din care rezultă că terenul ce face obiectul dispoziției de restituire nu face parte din domeniul public.

Mai mult, imobilul era înscris în PUG ca teren construibil, iar schimbarea categoriei de folosință se putea face doar la inițiativa administratorului imobilului, Municipiul București, prin hotărâre de guvern și înainte ca imobilul să fie restituit. Numai în această situație ar fi putut face parte din inventarul bunurilor imobile proprietate publică însușit prin HCGMB nr. 186/2008 ca având destinația de parc, situație ce nu se regăsește în speță.

Se mai arată că este neîntemeiată susținerea reclamanților că terenul a fost dat în administrarea Sectorului 3 București, întrucât prin HCGMB nr. 160/2001 privind transmiterea în administrarea Consiliilor Locale ale sectoarelor 1-4 a unor grădini publice, parcuri și zone verzi de pe teritoriul Municipiului București – Anexa nr. 1 – în administrarea Consiliului Local Sector 3 au fost transmise în administrare Parcul Balta Albă și Parcul Pantelimon în Anexa nr. 2 – Parcuri aflate în administrarea ADP până la data de 22.08.2001 – Parcul [redacted] în administrarea ADP Sector 1, iar în inventarul bunurilor ce alcătuiesc domeniul public al Municipiului București aprobat prin HCGMB nr. 186/08.08.2008, la poziția 342 se regăsește Parcul [redacted] cu suprafață de 3.382 mp situat în Sectorul 1. Prin urmare, Parcul [redacted] și este un alt imobil care nu are nicio legătură cu imobilul ce formează obiectul prezentei cauze.

Intimata mai arată că invocarea HCGMB nr. 308/1999, HCGMB nr. 124/2008 și HCGMB nr. 186/2008 ca temei care să justifice interesul formulării acțiunii privind nulitatea dispoziției de restituire prin motivele de apel, fără să fi fost invocat prin cererea de chemare în judecată, încalcă principiul prevăzut de art. 478 Cod procedură civilă – limitele efectului devolutiv determinate de ceea ce s-a supus judecării la prima instanță.

Chiar și invocarea altor dispoziții legale, cum ar fi cele prevăzute de Legea nr. 24/2007 sau cele din Legea nr. 50/1991 pentru prima dată în apel încalcă principiul prevăzut la art. 478 Cod procedură civilă.

În ceea ce privește motivul de apel referitor la greșita aplicare și interpretare a normelor de drept, învederează că hotărârea este pronunțată cu respectarea normelor de drept procesual și de drept material, în mod corect prima instanță admitând excepția lipsei calității procesuale active și respingând acțiunea ca fiind formulată de persoane fără calitate procesuală activă.

Se susține că în mod corect Tribunalul București a constatat că reclamanții au invocat nulitatea absolută a Dispoziției Primarului General al Municipiului București nr. 13660/04.04.2011 prin care s-a dispus restituirea în natură pârâtei a imobilului – teren situat în București, str.

. FN (actualmente nr. 4A) sector 3, întemeindu-și acțiunea în mod expres pe cauza ilicită, respectiv fraudă la lege conform art. 968 Cod civil de la 1864, aplicabil în speță, dat fiind data emiterii dispoziției a cărei nulitate se solicită.

Totodată, a apreciat în mod just că deși au fost invocate dispoziții ale legii speciale din materia retrocedărilor, Legea nr. 10/2001, temeiul de drept al acțiunii – art.968 Cod civil – corespunde situației de fapt descrise în acțiune și obiectului indicat ca fiind constatarea nulității absolute pentru cauză ilicită – cazul fraudării legii.

Consideră astfel, în mod legal că prezenta acțiune nu este o contestație împotriva dispoziției de restituire în temeiul art. 26 alin. 3 din Legea nr. 10/2001 și este o acțiune de drept comun, calitatea procesuală a reclamanților fiind analizată din perspectiva regimului juridic de drept comun al nulității absolute, iar potrivit doctrinei de specialitate aplicabile în raport cu de dispozițiile vechiului Cod civil, nulitatea absolută poate fi invocată de orice persoană care justifică un interes, prin urmare, calitate procesuală activă în cazul solicitării de constatare a nulității absolute a unui act are orice persoană care justifică un interes în formularea acestei cereri.

Instanța de fond face o aplicare corectă a dispozițiilor art. 32 alin. 1 lit. d) Cod procedură civilă prevede că orice cerere poate fi formulată și susținută numai dacă autorul acesteia d) justifică un interes, și a dispozițiilor art. 33 Cod procedură civilă prevede că interesul trebuie să fie determinat, legitim, personal, născut și actual.

Astfel, se mai susține, reclamanții nu au făcut dovada existenței unui interes legitim și actual în promovarea prezentei cereri de chemare în judecată, atât timp cât constatarea nulității absolute a Dispoziției nr. 13360/04.04.2011 nu ar produce niciun efect juridic în patrimoniul vreunui dintre reclamanți, care nu justifică vreun drept de proprietate sau alt drept cu privire la terenul ce face obiectul Dispoziției nr. 13360/2011, imobil care, în situația în care s-ar constata nulitatea absolută a dispoziției, ar reveni în patrimoniul unității deținătoare, respectiv în patrimoniul Municipiului București.

În acest sens, după cum rezultă din înscrisurile depuse la dosar, terenul în suprafață de 14.310 mp situat în București, str. sector 3, lot 54, nu s-a aflat vreodată în patrimoniul reclamanților, ci a făcut parte din domeniul privat al Municipiului București.

Or, acțiunea nu este promovată de Municipiul București, care ar fi avut la îndemână posibilitatea să dispună revocarea acruului, în condițiile prevăzute de lege, ci de Primarul Sectorului 3 Robert Sorin Negoită și de Sectorul 3 al Municipiului București prin primar, care invocă atingerile aduse domeniului public prin emiterea dispoziției, faptul că pe terenul în litigiu ar exista amenajări de interes public efectuate de autoritatea locală Sectorul 3 al Municipiului București, că legea aplicabilă restituirii este Legea nr. 18/1991 și nu Legea nr. 10/2001, că dispoziția de restituire a fost emisă cu încălcarea dispozițiilor Legii nr. 10/2001.

Referitor la excepțiile lipsei de interes a reclamanților în formularea cererii de chemare în judecată și lipsei calității procesuale active a reclamanților, intimata arată că în mod temeinic și legal prima instanță a considerat că excepția lipsei de interes și excepția lipsei calității procesuale active a reclamanților se suprapun din punct de vedere al temeiniciei, procedând astfel la analiza situației de fapt și verificarea existenței interesului și, în acest mod, a calității procesuale active a reclamanților, în conformitate cu prevederile art. 32 și art. 33 din Codul de procedură civilă.

Soluția pronunțată de instanța de fond este bazată pe o corectă apreciere a probelor administrate, atât a înscrisurilor cât și a raportului de expertiză și a răspunsului la obiecțiuni, de unde rezultă că pe terenul în litigiu nu au fost efectuate investiții sau amenajări de utilitate publică, ci acele investiții realizate în fapt, fără autorizație, nu justifică interesul și calitatea procesuală a reclamanților.

În Raportul de expertiză tehnică judiciară întocmit în prezenta cauză de expert tehnic Ing.

precum și în Răspunsul la obiecțiuni, expertul tehnic a răspuns obiectivelor stabilite iar în răspunsul la obiecțiuni se arată că analizând planul din 1964 zona în litigiu era în intravilan, zona liberă de construcții, categorie de folosință posibilă arabil sau curți construcții. Analizând planul din 1988 zona în litigiu era în intravilan, parțial ocupată de construcții (garaje), parțial spațiu liber de construcții cu

vegetație, spațiu care nu era amenajat. Ulterior acest spațiu a fost amenajat ca parc. Posibil curți-construcții sau arabil.

Referitor la obiectivul ce privea dacă terenul este afectat subteran de rețele edilitare, a constatat la fața locului că în partea de nord se găsește o rețea de gaze și, de asemenea, o rețea de canale în partea de sud, fără a fi afectate accesul și utilizarea normală a acestora.

În ceea ce privește amenajările în folosul deservirii interesului public ca zonă de agrement – spațiu verde – parc existente pe teren și dacă acestea sunt autorizate, expertul tehnic arată că pe terenul în litigiu se regăsesc alei pietonale, rețea de iluminat public și o zonă betonată destinată parcării autovehiculelor locatarilor din zonă.

Intimata mai arată că la data restituirii categoria de folosință era curți-construcții, așa cum este și în prezent, fiind înscris în cartea funciară și în evidențele fiscale în categoria curți-construcții, conform adresei emise de DITL, iar potrivit art. 18 alin. 9 din Legea nr. 24/2007 – privind reglementarea și administrarea spațiilor verzi din intravilanul localităților – Terenurile înscrise în cartea funciară ca fiind în categoria curți-construcții, terenuri ce se află în proprietatea privată a persoanelor fizice sau juridice, nu pot fi inventariate sau declarate ca spații verzi, în sensul legii, decât după îndeplinirea procedurii de expropriere conform legislației în domeniu.

De altfel, în Raportul de expertiză, la lit. f) expertul tehnic menționează că în urma studierii documentelor de la dosar nu a regăsit niciun document (certificat de urbanism, autorizație de construire) prin care zona în litigiu a fost transformată în parc, concluzia expertului fiind aceea că nu s-a emis autorizație de construire pentru constituirea Parcului

În ceea ce privește situația juridică a terenului la data emiterii dispoziției de restituire, se susține că trebuie reținut faptul că imobilul a făcut parte din domeniul privat al Municipiului București, iar față de dispozițiile art. 5 alin. 1 din Legea nr. 18/1991 și art. 3 alin. 4 din Legea nr. 213/1998, raportat la pct. III.2 din Lista Anexă la acest act normativ, parcurile fac parte din domeniul public și nicidecum din domeniul privat al unităților administrativ-teritoriale.

În ceea ce privește amenajările făcute de reclamant în mod abuziv și fără autorizație de construire, învederează și dispozițiile art. 21 din Legea nr. 10/2001 privind indisponibilizarea.

Susține că lucrările de amenajare a unui spațiu de joacă (și nu parc, în înțelesul legii) s-au realizat de către Primăria Sectorului 3 după intabularea dreptului său de proprietate asupra terenului în discuție și fără acordul său.

Chiar dacă aceste amenajări ar fi fost făcute în cursul anilor 2006 – 2008, așa cum susțin apelanții, învederează că au fost făcute după ce imobilul a fost notificat în temeiul Legii nr. 10/2001, operând indisponibilizarea.

Că amenajările nu au fost făcute în perioada în care susțin apelanții rezultă și din planșele foto și planurile topo, din care se observă că la data restituirii terenul era neamenajat, parțial liber, parțial ocupat cu garaje, așa cum s-a constatat și prin expertiza întocmită în cauză.

Mai arată că amenajările au fost efectuate după data restituirii rezultă și din notificarea nr. 67/04.04.2016 înregistrată la BEJ și transmisă Primăriei Sector 3 – Primarului Robert Negoită – cu referire directă la imobilul ce face obiectul prezentului dosar, prin care a solicitat să fie desființate amenajările făcute din bani publici pe proprietatea sa, fără acordul său, și să fie adus terenul la starea inițială. Ulterior, a introdus o cerere de chemare în judecată prin care a solicitat lipsa de folosință pentru terenul ce face obiectul prezentului dosar, cerere aflată pe rolul Tribunalului București – Secția a IV-a Civilă – Dosar nr. 44961/3/2018, iar ca urmare a introducerii acestei acțiuni, prin adresa nr. 361106/02.02.2019 emisă de Primăria Sectorului 3 București către ADPB SA denumită comandă, se pune în vedere acesteia din urmă să procedeze la demontarea și ridicarea echipamentelor, aparatelor de joacă, plăci tartan, navele, coșuri, bănci, gard împrejmuitor de pe terenul situat în București,

menționând că „bunurile de mai sus sunt de natura activelor fixe făcând parte din patrimoniul Primăriei Sectorului 3”.

Se mai susține că prin adresa nr. 413246/17.05.2019 emisă de Primăria Sector 3 instituția reclamantă a recunoscut faptul că i-a ocupat terenul în mod abuziv, a convocat-o să îi predea terenul menționând: „în vederea respectării dreptului dvs de proprietate...”, ca urmare a existenței acestui dosar pe rolul instanței.

Se mai arată că în mod temeinic și legal Tribunalul București a constatat astfel că în urma probatoriului administrat în cauză reiese că terenul respectiv nu a fost niciodată amenajat ca spațiu verde

– parc și a aparținut domeniului privat al pârâtului Municipiul București, categoria intravilan, curți-construcții, astfel cum reiese și din adresa nr. CP/1616/24.07.2001 emisă de Primăria Sectorului 3 București – Direcția Arhitect Sef – Serviciul Cadastru și Fond Funciar (fila 25 vol. II) și din răspunsul Primăriei Sectorului 3 București nr. 1090/26.05.2003 (fila 26 vol. II).

În subsidiar, în cazul în care se va admite apelul și se vor respinge excepțiile lipsei de interes și lipsei calității procesuale active, solicită a se avea în vedere excepția puterii de lucru judecat, pe care o invocă atât pe cale de excepție cât și ca apărare de fond solicitând admiterea excepției, iar pe fondul cauzei respingerea acțiunii formulate de reclamanti ca neîntemeiate și nefondate.

Intimata-pârâtă susține că, prin hotărârile menționate, s-a stabilit existența dreptului său de a obține restituirea în natură a imobilului situat pe str. (așa cum a primit ulterior nr. poștal) ca făcând parte din imobilul situat în București, fosta Moșie Dudești-Cioplea ce face obiectul notificării nr. 3357/2001 și a dosarului nr. 40212/2002, pentru analizarea acestei cereri.

În considerentele sentinței nr. 137372006, instanța a reținut că prin notificarea nr. a solicitat pârâților să-i restituie în natură fosta Moșie Dudești-Cioplea, proprietatea bunicului său, care a fost preluată abuziv de stat. Calitatea procesuală activă a reclamantei a fost dovedită prin contractul de cesiune autentificat sub nr. 1396/28.08.2004.

Or, dispoziția a cărei nulitate absolută se solicită a fi constatată în prezenta cauză, a fost emisă în executarea sentinței civile nr. 1373/2006, aspect ce rezultă din însuși conținutul dispoziției nr. pârâtul Primarul General al Municipiului București respectând dispozițiile obligatorii ale hotărârii judecătorești și trecând la executarea obligației instituite în sarcina sa.

Arată că ceea ce este deosebit de relevant pentru soluționarea prezentei cereri sunt Deciziile pronunțate de Curtea de Apel București și Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea litigiului între Primarul Sectorului 3, Municipiul București prin Primar și pârâta din prezenta cauza – ..., litigiu ce a avut ca obiect anularea Dispoziției Primarului General nr. ... prin care s-a restituit în natură imobilul situat în București, str. Constantin Brâncuși, nr. 2A, sector 3.

Soluția pronunțată de Curtea de Apel București – în a treia rejudecare a apelului – a rămas definitivă și irevocabilă prin respingerea recursului formulat de Primarul Sectorului 3, prin Decizia nr. 1980/2022 a Secției I-a Civilă a ÎCCJ.

Se mai arată că aceleași concluzii reies cu putere de lucru judecat și din considerentele deciziei civile nr. 1980/20.10.2022 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 16639/3/2013**.

S-a mai susținut că tot în analiza puterii de lucru judecat trebuie să avem în vedere sentința civilă nr. 144/30.01.2014 a Tribunalului București – Secția a III-a Civilă pronunțată în dosarul nr. 45229/3/2012 prin care s-a admis excepția lipsei de interes a reclamantului Primarul Sectorului 3 București, reținând că nu există niciun act normativ de trecere a imobilului din domeniul privat în domeniul public – așa cum a arătat Comisia de aplicare a Legii nr. 10/2001, că Primăria Sectorului 3 nu deține în proprietate sau administrare terenul în litigiu, acesta aparținând domeniului privat al Municipiului București.

Și prin această sentință, Tribunalului București a făcut referire la un lot ce face parte din fosta Moșie Dudești-Cioplea, o singură proprietate, ce a fost revendicată printr-o singură notificare și nu prin notificări distincte ca și cum ar fi fost mai multe proprietăți.

Mai invocă puterea de lucru judecat a sentinței civile nr. 420/29.02.2008 pronunțată de Tribunalul București – Secția a V-a Civilă în dosarul nr. 4071/3/2008, a sentinței civile nr. 5663/03.10.2005, pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în dosarul nr. 6072/2005, a sentinței civile nr. 348/02.04.2004, definitivă și irevocabilă, pronunțată de Tribunalul București Secția a IV-a Civilă în dosarul nr. 332/2004, a sentinței civile nr. 1471/01.10.2008 pronunțată de Tribunalul București – Secția a IV-a Civilă în dosarul nr. 4068/3/2008, a sentinței civile nr. 985/13.07.2009 pronunțată de Tribunalul București – Secția a V-a Civilă în dosarul nr. 47921/3/2008, a sentinței civile nr. 324/09.03.2009 pronunțată de Tribunalul București – Secția a V-a Civilă în dosarul nr. 42283/3/2008, a sentinței civile nr. 324/09.03.2009, pronunțată de Tribunalul București Secția a V-a Civilă în dosarul nr. 42283/3/2008, cu privire la: A. Regimul juridic al terenului – că aparține domeniului privat al Municipiului București, ceea ce atrage în mod implicit și aplicabilitatea dispozițiilor Legii nr. 10/2001 și nu pe cele ale Legei nr. 18/1991; B. Calitatea de persoană îndreptățită; C. Expertiza extrajudiciară efectuată de ing. care a identificat toate loturile de teren ce au aparținut Moșiei Dudești-Cioplea, libere de construcții și care pot fi restituite.

Se mai susține că Unitatea Administrativ-Teritorială a Sectorului 3 al municipiului București nu poate face dovada faptului că s-a schimbat categoria de folosință a imobilului din punct de vedere juridic și urbanistic, respectiv din teren încadrat în clasa L4a în V, întrucât Municipiul București, în calitate de fost deținător, nu a promovat niciodată schimbarea destinației din punct de vedere urbanistic.

Arată că prin sentința civilă nr. 348/02.04.2004, așa cum a fost îndreptată prin încheierea din Camera de Consiliu din data de 28.05.2004, pronunțată de Tribunalul București Secția a IV-a Civilă – cu putere de lucru judecat – s-a recunoscut că titlul de proprietate al fostei Moșii Dudești Cioplea îl reprezintă Ordonanța de Adjudecare nr. 1556/1903, calitatea de moștenitor al fostului proprietar, a precum și că legea aplicabilă este Legea nr. 10/2001.

În plus, arată că pe rolul instanțelor s-au aflat mai mult de 50 de acțiuni prin care a solicitat obligarea Municipiului București prin Primarul General la soluționarea notificării formulate de autorul său, cu privire la mai multe loturi ce au aparținut fostei moșii Dudești Cioplea (cum este cazul și lotului ce face obiectul prezentei cauze).

Pentru a soluționa acțiunile, instanțele au analizat actele atașate și le-au raportat la dispozițiile legale invocate – Legea nr. 10/2001 și normele de aplicare a acesteia. Admițând acțiunile, instanțele au apreciat că legea aplicabilă este Legea nr. 10/2001, nicidecum Legea nr. 18/1991. Astfel, este evident că și imobilului ce face obiectul dispoziției a cărei nulitate absolută se solicită a se constata, i se aplică dispozițiile Legii nr. 10/2001, nicidecum prevederile legilor fondului funciar.

Foarte important este că, deși reclamanții încearcă să inducă ideea că acestui imobil-teren îi sunt aplicabile prevederile legilor fondului funciar, cu rea-credință "uită" să amintească de propriile răspunsuri, prin care a stabilit că terenului ce a aparținut moșiei Dudești-Cioplea îi sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 10/2001.

Referitor la susținerea reclamanților potrivit căreia restituirea în natură a imobilului a fost făcută cu încălcarea prevederilor legale exprese în materie întrucât acest teren era, anterior apariției Legii nr. 10/2001, afectat de amenajări de utilitate publică, respectiv parcuri, locuri de joacă și altele, neputând face obiectul restituirii în natură, învederează că aceasta este nefondată și neîntemeiată, solicitând respingerea acțiunii reclamanților și față de acest aspect.

În ceea ce privește raportarea la prevederile Legii nr. 213/1998 se susține că aceasta este total eronată, întrucât, așa cum a arătat imobilul-teren ce face obiectul cererii de chemare în judecată făcea parte din domeniul privat al Municipiului București după cum reiese chiar din înscrierile emise de la reclamanți.

Faptul că bunul nu se află în domeniul public, contrar afirmațiilor reclamanților este și adresa nr. 458217/15.12.2010 emisă de Ministerul Finanțelor din care rezultă că imobilul situat în București, str. Constantin Brâncuși, nr. 4A, sector 3, București, nu se află înscris în inventarul bunurilor din domeniul public al statului, centralizat de Ministerul Finanțelor Publice, precum și adresa nr. 673519/10.06.2019 în care se arată că în urma verificărilor efectuate în inventarele centralizate ale bunurilor proprietate publică și a bunurilor imobile proprietate privată a statului, la data de 03.06.2019, imobilul nu a fost identificat în aceste inventare.

Arată că a precizat deja că terenul în litigiu a fost preluat de stat fără titlu și se dorește înscrierea lui în evidențele administrative cu destinație de parc.

Sub acest aspect, nu are nicio relevanță dacă terenul a fost amenajat ca parc public și nici când a fost amenajat, deoarece, pe de o parte, nu destinația este importantă în speță ci titlul de proprietate, iar dacă titlul ar fi existat nu avea nici o relevanță dacă parcul ar fi fost sau nu ar fi fost amenajat, deoarece proprietarul putea dispune conform voinței sale când și cum să amenajeze terenul.

Or, trebuie să avem în vedere faptul că la momentul restituirii, terenul ce face obiectul dispoziției a cărei nulitate se solicită era liber de construcții și putea fi restituit în natură, faptul că ulterior restituirii, reclamanții au ocupat abuziv terenul ce îmi aparține amenajându-l ca așa zis „parc” nu poate fi considerat un motiv de anulare a dispoziției emise de Primarul General al Municipiului București.

Se mai arată că dispoziția atacată a fost emisă cu respectarea prevederilor Legii nr. 10/2001, art. 10 alin. 1 și 2 și a HG nr. 250/2007 – pct. 10.1.10.3 privind aprobarea Normelor Metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, contrar celor susținute de reclamanți prin cererea de chemare în judecată.

Totodată, intimata-pârâtă învederează și dispozițiile pct. 10.4. din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001.

În cercetarea fondului pricinii, învederează și dispozițiile art. 1 Protocolul 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului și că anularea titlului de proprietate pentru cauze ce nu i se pot imputa ar constitui privarea sa de dreptul de proprietate, instituind față de ea o sarcină specială și exorbitantă, care ar rupe echilibrul între interesul general al comunității și imperativele protecției drepturilor fundamentale ale omului, constituind o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 din CEDO.

Pentru toate aceste motive, solicită respingerea apelului formulat de apelantul Primarul Sectorului 3 al Municipiului București ca nefondat, menținerea ca temeinică și legală a sentinței civile apelate și obligarea apelantului la plata cheltuielilor de judecată.

În drept, invocă dispozițiile art. 471 Cod procedură civilă și dispozițiile legale arătate în cuprinsul întâmpinării.

Probe: înscrisuri, mijloace materiale de proba – planșe foto, proba audio-video și orice altă probă permisă de dispozițiile legale.

Analizând actele și lucrările dosarului Curtea constată că apelul formulat este nefondat.

În ceea ce privește motivul de apel referitor la nemotivarea sentinței apelate Curtea constată că este nefondat.

Astfel, potrivit art. 425. lit. b) c.pr.civ. hotărârea judecătorească va cuprinde: considerentele, în care se vor arăta obiectul cererii și susținerile pe scurt ale părților, expunerea situației de fapt reținută de instanță pe baza probelor administrate, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, arătându-se atât motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților.

Acesta înseamnă că motivarea unei hotărâri presupune expunea logică a considerentelor avute în vedere de instanță atunci când a luat hotărârea apelată, atât în ceea ce privește situația de fapt cât și în ceea ce privește temeiurile invocate, ceea ce nu înseamnă un răspuns exhaustiv la toate argumentele aduse de parte, dar nici ignorarea lor, ci o expunere a argumentelor fundamentale, care, prin conținutul lor sunt susceptibile să influențeze soluția.

Or, prima instanță a prezentat în mod clar și concis considerentele avute în vedere, realizând o sinteză eficientă a probelor de drept și de fapt aflate în discuție, în ciuda faptului că reclamantii au încercat prin modul exhaustiv de prezentare a situație de fapt și a argumentelor în drept să dea o aparență de temeinicie a apărărilor referitoare la justificarea calității procesuale active.

Faptul că apelantul este nemulțumit de soluția adoptată sau de considerentele primei instanțe nu înseamnă că hotărârea primei instanțe este nemotivată, cu atât mai mult cu cât considerentele prezentate permit realizarea controlului judiciar de către instanța de apel.

Curtea reține că prima instanță, a prezentat o motivare corespunzătoare care oferă părților posibilitatea de a cunoaște considerentele factuale pe care se bazează hotărârea și garanția că nu au fost avute în vedere aspecte irelevante, fiind respectat și din această perspectivă dreptul la un proces echitabil astfel cum este reglementat de art.6 din CEDO.

În ceea ce privește susținerile referitoare la faptul că hotărârea primei instanțe este contradictorie acestea sunt, de asemenea, nefondate având în vedere că, în realitate, relevă doar dezacordul apelanților față de soluția pronunțată și considerentele reținute de tribunal.

Este adevărat că prima instanță nu realizează o analiză amănunțită a tuturor argumentelor aduse de către apelanți, dar prin modul de sinteză a considerentelor de fapt și de drept cu adevărat relevante pentru analiza excepției lipsei calității procesuale active, înlătură acele argumente care nu erau de natură a conduce către o altă soluție, fără a se putea reține, astfel, încălcarea dreptului la apărare, cu atât mai mult cu apelanții reclamantii nu au fost împiedicați în vreun fel să își formuleze pe larg criticile pe care la aduc sentinței apelate, iar instanța de apel nu este pusă în situația de a nu putea exercita un control judiciar efectiv.

Cu privire la susținere referitoare la faptul că prima instanță a însușit concluziile expertului desemnat în cauză și nu pe cele ale expertului parte și că nu ar fi motivat înlăturarea opiniei acestuia din urmă, Curtea reține că în cauză a fost încuviințată proba cu expertiza de specialitate în temeiul dispozițiilor art.330- 331 c.pr. civilă, fiind desemnat în acest sens un expert (înlocuit ulterior), dar și participarea unui expert parte pentru apelanții reclamantii.

Totodată, Curtea reține că în virtutea dreptului prevăzut de art.330 alin.5 c.pr.civ., rolul expertului parte este acela de consilieri ai reclamanților în scopul ca acești să beneficieze de suportul unui specialist

și să poată formula observații sau obiecțiunii specifice într-o cauză care este necesară opinia unor specialiști.

Or, în cauza de față se observă că prima instanță, tocmai ca urmare a opiniei expertului parte a încuviințat în parte obiecțiunile formulate iar, expertul desemnat a răspuns motivat acestora, nefiind necesară efectuarea unei noi expertize. Mai mult, pentru prima primă obiecțiune nici nu era necesară revenirea la expert, putând fi lămurită observația pe baza susținerilor părților și a probelor administrate în cauză.

Curtea mai constată că la termenul din 4.10.2022 Tribunalul a respins motivat atât solicitarea de suplimentare a expertizei cât și noile obiecțiuni în condițiile în care, în realitate, acestea reprezentau apărări de fond atât cu privire la concluziile expertizei administrate în cauză, dar și cu privire la problemele de fapt și de drept aflate în discuție.

De altfel, instanța, având în vedere momentul procesual în care se găsea precum și specificul apărărilor ridicate, nici nu ar fi putut să realizeze o motivare mai consistentă având în vedere că exista riscul de a se antepunța cu privire la aspecte de fapt și de drept aflate în discuție.

Se mai susține că tribunalul nu ar fi ținut cont de concluziile expertului parte, dar curtea constată că acestea exprimau punctul de vedere ale acestuia care dădea propria interpretare cu privire la categoria de folosință a terenului în discuție, opinie contrazisă de către prima instanță prin întreaga motivare și care, așa cum se va argumenta mai jos, nu a fost împărtășită nici de instanța de apel.

Nu în ultimul rând, având în vedere aspectul în discuție, nimic nu împiedica pe apelanții – reclamanți – autorități publice să depună la dosar toate înscrisurile pe care le considerau necesare pentru a dovedi propriile susțineri. Mai mult, nici nu se poate reproșa unei persoane private și nici nu se poate specula de către apelanți- autorități publice cu privire la modul în care autoritățile publice au stabilit categoria de folosință și au întocmit evidențele cu privire la terenurile pe care le dețineau sau administrau.

În ceea ce privește prima problemă ridicată pentru a se stabili dacă apelanții reclamanți justifică calitatea procesuală activă, respectiv aceea de a stabili dacă imobilul în discuție făcea parte din domeniul public sau privat al statului, Curtea reține că potrivit adresei nr. 458217/15.12.2010 emisă de către Ministerul Finanțelor Publice – Direcția Generală de Reglementare în Domeniul Activelor Statului imobilul situat în București Bd. Liviu Rebreanu F.N., sector 3 nu a putut fi identificat în inventarul bunurilor din domeniul public al statului centralizat de către ministerul Finanțelor Publice aprobat prin H.G.1705/2006.

De asemenea, din adresa Ministerul Finanțelor Publice – Serviciul de comunicare, relații publice, mass-media și transparență nr. 673519/10.06.2019 rezultă că: „în urma verificărilor efectuate în inventarele centralizate ale bunurilor proprietate publică și a bunurilor imobile proprietate privată a statului, la data de 03.06.2019, imobilul nu a fost identificat în aceste inventare”.

Mai important decât atât, având în vedere că se susține că terenul ar fi făcut parte din domeniul public al unității administrative, prin adresa nr.1090/26.05.2003 emisă chiar de Primăria Sectorului 3 București- Cabinet Primar, se comunicat intimătei pârâte faptul că bunul imobil nu este deținut de Primăria Sectorului 3 în proprietate sau administrare, ci acesta este în proprietatea privată a Municipiului București, proprietar legal fiind Municipiul București.

De altfel, și pentru terenul situat la aceeași adresă respectiv' , sector 3 , dar lotul nr.71 și cu privire la care se ridică aceeași problemă s-a reținut cu putere de lucru judecat prin sentința civilă nr.2217/2013 pronunțată de către Tribunalul București Secția a IV –a Civilă în dosarul nr.16639/3/2013** astfel cum a rămas definitivă și irevocabilă prin în Decizia civilă nr. 1334A/13.10.2021 a Curții de Apel București pronunțate în dosarul nr. 16639/3/2013** și prin decizia nr.1980 din 20.10.2022 pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție că respectivul teren aparținea domeniului privat al Municipiului București.

În cauza de față nu există nici un argument în drept și nici probe care să contureze din perspectiva apartenenței sau nu la domeniul public o situație de fapt diferită în ceea ce privește terenul în discuție în cauza de față, dar reprezentând un alt lot din fosta moșie Dudești-Cioplea.

Curtea mai observă că apelanții reclamanți menționează în mod exhaustiv dispoziții legale din Legea nr.213/1998, Legea nr.215/2001, Legea nr.24/2007 și Legea nr.50/1991, dar fără a indica în concret care este raționamentul care, grefat pe situația de fapt, astfel cum rezultă din probele din dosar și întemeiat pe

dispozițiile legale (și care anume) ar trebui să conducă instanța la concluzia că terenul în discuție aparține domeniului public al Municipiului București.

În realitate, apelanții reclamanți susțin apartenența imobilului la domeniul public invocând că terenul era ocupat de parcaje de reședință, alei pietonale și auto, spații verzi și zonă agrement, dar fără a combate în vreun fel atât reținerile primei instanțe referitoare la lipsa autorizațiilor de construire și nici adresa nr.403585/2019 care emana chiar de la reclamantă în care se menționa că nu a fost identificat vreun certificat de urbanism și nici autorizație de construire, adresa nr.2955/1734902/21.05.2019 emisă de către PMB Serviciul arhivă și acte administrative în care se menționa că în perioada 1913-2004 nu figurează autorizație de construire privind construirea l adresa nr.3669/2018 emisă de către Primăria Municipiului București în care se preciza că Direcția de Urbanism cu a emis autorizații de construire pentru investiții de interes public pentru teren în perioada 1990 – prezent.

De asemenea, din răspunsul Direcției Generale Administrație și Relația cu CGMB – Biroul pentru aplicarea Legii nr. 544/2001 care a fost transmis prin adresa nr. 4186-739L/5/25.07.2019 rezultă că Direcția Generală Servicii Publice a precizat prin adresa nr. 1749169/798/4186-739L/1/08.07.2019 că nu are în derulare vreun proiect de utilitate publică care să prevadă exproprieri și de asemenea, nu deține date privind exproprierile viitoare asupra imobilului sau a oricărei părți din acesta, amplasat în locația Bd. sector 3, București.

Totodată, Direcția Generală Investiții – Direcția Planificare Investiții a precizat prin adresa nr. 1729/4186-739L/1/09.07.2019 că „nu a inițiat/derulat proiecte de investiții care să afecteze terenul situat în Str. sector 3, București. Alte informații sau documente cu privire la acest amplasament, nu deținem.”

Apelanții reclamanți încercă să acrediteze ideea că apartenența la domeniul public al municipiului București rezultă și din efectuarea de investiții de utilitate publică (parcaj, garaje, alei auto și pietonale), dar nu susțin și cu atât mai puțin nu dovedesc că aceste lucrări ar fi fost efectuate chiar de către ei înainte de formularea notificării.

Din expertiza efectuată și din răspunsurile la obiecțiunii rezultă că pe teren se regăsesc alei pietonale, rețele de iluminat public și o zonă betonată destinată parcării autovehiculelor. dar și că expertul nu a identificat nici un certificat de urbanism sau autorizație de construire.

Cu alte cuvinte, reclamanții, în ciuda tuturor adreselor emise de diverse autorități ale statului, inclusiv de către aceștia, susține apartenențe la domeniul public a terenului invocând lucrări neautorizate și care nu făceau parte din vreun plan urbanistic. Mai mult, edificarea unor alei pietonale despre care în raport de legislația invocată se susține că nu era necesară autorizarea și cu privire la care, oricum, nu se cunoaște data construirii nu reprezintă un element suficient pentru a se concluziona că terenul în discuție făcea parte din domeniul public al Municipiului București.

Oricum, din perspectiva instanței de apel, deși reclamanții reprezintă o unitate teritorial administrativă, respectiv reprezentantul acesteia și exercită o funcție de autoritate publică, pentru verificarea interesului personal pentru promovarea unei astfel de acțiuni, este necesară raportarea la motivele de nulitate invocate, astfel cum acestea sunt circumstanțiate de parte.

Prin urmare, simpla invocare a eventualei apartenențe a terenului la domeniul public sau existența unui drept de administrare nu poate constitui o justificare suficientă a interesului în promovarea acțiunii de față având în vedere că eventuala aparență la domeniul public nu putea constitui prin ea însăși un impediment la restituirea în natură, date fiind dispozițiile art. 2 lit. h) și g) din Legea nr. 10/2001.

Consecința este aceea că modul în care reclamanții se raportează la dispozițiile din Legea nr.213/1998 pentru a justifica calitatea procesuală activă sunt eronate.

Pe de altă parte, simpla afirmație cu referire la incidența regimului juridic al Legii fondului funciar nr. 18/1991 nu este suficientă pentru a contura caracterul personal al interesului procesual al reclamanților în invocarea acestui motiv de nulitate în absența unor susțineri concrete. Oricum, nu se poate susține că prin emiterea dispoziției de restituire în natură a acestui teren către intimata ar fi fost împiedicați să își îndeplinească atribuțiilor legale privind aplicarea Legii nr. 18/1991 (eventuale cereri de constituirea sau reconstituirea dreptului de proprietate privată pe raza sectorului 3, care i-ar fi fost adresate în temeiul Legii nr. 18/1991 sau mai mult decât atât, un stadiu mai avansat în procedura legii fondului funciar etc.) când în realitate prin poziția adoptată apelanții reclamanți nu urmăresc decât să obțină reintrarea în proprietatea statului a terenului în discuție

Oricum, deși apelanții reclamanți susțin că Primăria Municipiului București avea obligația de a verifica situația juridică și, eventual, de a înainta notificarea autorului pârâtei în vederea soluționării către comisiile constituite conform Legii fondului funciar nr. 18/1991 și Legii nr. 1/2000, acest lucru nu putea fi îndeplinit, având în vedere că s-a stabilit prin hotărârile judecătorești anterioare faptul că persoana îndreptățită să răspundă asupra notificării este Primăria Municipiului București.

În ceea ce privește susținerile potrivit cu care terenul era amenajat ca parc (ceea ce contrazice în parte susținerile potrivit cu care acesta era afectat parcării autovehiculelor locatarilor din zonă și căilor de acces la această amenajare) Curtea constată, de asemenea că sunt nedovedite.

În acest sens, prin adresa nr. 6999/24.07.2019 emisă de Primăria Municipiului București, Direcția de mediu se învederează că „Direcția de mediu nu deține informații privind înființarea, amenajarea, așa-zisului "Parc Constantin Brâncuși" sau amenajări de spații verzi – de utilitate publică” cu privire la imobilul situat în București, str. Constantin Brâncuși, nr. 4 A, sector 3.

De asemenea, în raportul de expertiză întocmit în cauză, astfel cum a fost completat prin răspunsurile la obiecțiuni, se menționează că potrivit cu PUG aprobat prin HCGMB nr.269/2000 terenul în litigiu figurează în UTR L3a, zona curții construcții. Ceea ce de altfel rezultă cu claritate și din harta aferentă PUG anexată la raportul de expertiză.

De asemenea, potrivit adresei nr. 446337/446330/446326/446307/2019, adresă anexată răspunsului la obiecțiuni depus la 04.10.2022, Primăria Sectorului 3 București a menționat că amplasamentul astfel identificat de către intimată este încadrat în UTR L3a - subzona locuințelor colective medii cu P+3 – P+4 niveluri formând ansambluri preponderant rezidențiale.

Susținerea că și parcurile fac parte din categoria curții construcții nu este un argument suficient având în vedere că spațiile verzi, inclusiv parcurile sunt evidențiate în PUG într-o altă categorie respectiv Categoria „V” care la subcategoria VIa cuprinde „Parcuri, grădini, scuaruri și fâșii plantate publice” .

La aceeași concluzie a fost reținută în mod irevocabil și de către Curtea de Apel București Secția a III- A Civilă prin decizia civilă nr.1334A/2021 care se referea la un alt lot de teren, dar care a analizat aceeași problemă și același PUG.

Într-adevăr, din expertiza efectuată și din răspunsurile la obiecțiuni rezultă că pe teren se regăsesc alei pietonale, rețele de iluminat public și o zonă betonată destinată parcării autovehiculelor, dar expertul învederează că nu a identificat nici un certificat de urbanism sau autorizație de construire. Mai mult, nici apelanții reclamanți nu au făcut o astfel de dovadă, situația de fapt reținută de către expert fiind întărită de adresele emise de către autoritățile și enumerate de instanță mai sus.

Oricum, în acord cu tribunalul, și Curtea apreciază că existența unor astfel de lucrări neautorizate nu este de natură a schimba categoria de folosință în contra PUG valabil la data notificării și fără a fi fost urmați pașii legali necesari.

Se mai constată că apelanții reclamanți invocă direct în apel, aparent pentru a justificata calitatea procesuală activă, dar în realitate ca veritabile temeiuri pentru a susține nulitatea dispoziției contestate, HCGMB nr.308/1999, HCGMB nr.124/2008 și HCGMB nr.186/2008.

Cu privire la HCGMB nr.308/1999 apelanții reclamanți nu explică cum, terenul astfel cum a fost identificat prin raportul de expertiză având suprafața și configurația evidențiată în anexele la raport poate fi încadrat în categoria terenurilor la care se referă această hotărâre care, așa cum menționează chiar apelanții, se referă la terenurile amplasate între blocurile de locuințe și sunt componente ale ansamblurilor de locuințe prin proiectare și execuție.

Pe de altă parte, celelalte două hotărâri invocate sunt ulterioare formulării notificării și, deci nu puteau influența modul de soluționare a acesteia. Oricum, probatoriu administrat în cauză nu susține existența identității între terenul de 7500 m.p. care apare menționat la poziția 4179 din anexa la HCGMB nr.124/2008 și terenul de 14.310 m.p. la care se referă dispoziția în discuție.

În egală măsură, trimiterea la HCGMB nr.124/2008 nu poate determina o altă soluție din moment ce nu s-a făcută dovada edificării unor parcaje autorizate, care să fi fost componentă a ansamblurilor de locuințe și care să fi fost în mod concret date în administrarea reclamanților.

Apelanții mai invocă în susținerea calității procesuale active din perspectiva interesului personal ca componentă a justificării acesteia că au efectuat lucrări de întreținere și amenajare zonă de agrement, respectiv locuri de joacă.

Curtea constată că procesele verbale de constatare terminare a lucrărilor de furnizare subansamble locuri de joacă, instalare și întreținere, dar și contractele de furnizare produse menționate în cererea de apel sunt ulterioare formulării notificării, ceea ce denotă faptul că apelanții (dacă într-adevăr respectivele locuri de joacă au fost construite în perioada 2006-2008 chiar pe terenul în discuție) nu au ținut cont că exista posibilitatea ca terenul respectiv să fie restituit în natură și nici de faptul că edificarea unor astfel de construcții nu determină trecerea terenului din domeniul privat al municipiului în cel public al unității teritorial - administrative.

Oricum, așa cum reținea și tribunalul apelanții nu au dovedit că pentru aceste construcții se obținuseră autorizații de construire.

Așa cum reținea și prima instanță, în raport de Vechiul Cod Civil, nulitatea absolută putea fi invocată de orice persoană interesată. Astfel, în cazul solicitării de constatare a nulității absolute a unui act, are calitate procesuală activă persoana care justifică un interes în formularea acestei cereri.

Totodată este de reținut că dispozițiile art. 32 alin. 1, lit. d) Cod procedură civilă prevăd că „Orice cerere poate fi formulată și susținută numai dacă autorul acesteia: d) justifică un interes”, iar art. 33 Cod procedură civilă prevede că „Interesul trebuie să fie determinat, legitim, personal, născut și actual. Cu toate acestea, chiar dacă interesul nu este născut și actual, se poate formula o cerere cu scopul de a preveni încălcarea unui drept subiectiv amenințat sau pentru a preîntâmpina producerea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara.”

Or, în raport de dispozițiile mai sus menționate, ținând cont de aspectele de fapt și de drept așa cum au fost pe larg expuse, Curtea constată că în mod corect prima instanță a reținut că reclamanții nu au calitate procesuală activă, astfel că se impune respingerea apelului ca nefondat.

În raport de dispozițiile art.451 și urm. c.pr.civ. Curtea va obliga apelanții-reclamanți la plata către intimată pârâtă a sumei de lei cheltuieli de judecată reprezentând onorarii avocați în apel constatând că acestea sunt dovedite și în același timp rezonabile și necesare pentru a susține o apărare calificată în raport de o cauză care viza o valoare economică majoră și care ridică probleme complexe de fapt și de drept.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge apelul formulat de apelanții-reclamanți Primarul Sectorului 3 – Robert Sorin Negoită în calitate de reprezentant al Sectorului 3 al Municipiului București și Sectorul 3 al Municipiului București prin Primar Robert Sorin Negoită, ambii cu sediul în București, Calea Dudești nr. 191, sector 3, împotriva încheierii din data de 04.10.2022 și a sentinței civile nr. 1951/29.12.2022 pronunțate de Tribunalul București – Secția a V-a Civilă în dosarul nr. 79/3/2020, în contradictoriu cu intimații-pârâți

, cu domiciliul în București, str. nr. , bl. , sc. , et. , ap. , sector ., Municipiul București prin Primarul General al Municipiului București și Primarul General al Municipiului București, ambii cu sediul în București, Bd. Regina Elisabeta nr. 47, sector 5, ca nefondat

Obligă apelanții-reclamanți la plata către intimată pârâtă a sumei de lei cheltuieli de judecată reprezentând onorarii avocați în apel.

Cu recurs în 30 de zile de la comunicare.

Recursul se depune sub sancțiunea nulității la Curtea de Apel București.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței. azi 3.11.2023.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

GREFIER,

Coi

W